Curierul

Anul V, Nr. 17 Ianuarie-Martie 1985 Director: Gabriel Bălănescu

Redacţia şi Administraţia: P.O. Box 95 * SANTA CLARA, California, 95052, * U.S.A.

ANA MARIA MARIN

Daruri nepreţuite

În ziua de 4 noembrie, în toate bisericile catolice din lume, s'a citit în cursul Sfintei Liturghii Evanghelia Sfântului Apostol şi Evanghelist Marc: ,,Vindecarea Orbului Bartimei''.

,,Au ajuns la Ierihon. Şi pe când ieşea din Ierichon, cu ucenicii Săi şi cu o mare mulţime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerşetor orb, şedea jos lângă drum şi cerea milă. El a auzit că trece Isus din Nazaret, şi a început să strige:

,,Isuse, fiul lui David, ai milă de mine!''

Mulţi îl certau să tacă; dar el şi mai tare striga: ,,Fiul lui David, ai milă de mine!''

Isus S'a oprit şi a zis: ,,Chemaţi-l! Au chemat pe orb, şi i-au zis: ,,Îndrăzneşte, scoală-te, căci Te cheamă''.

Orbul şi-a aruncat haina, a sărit şi a venit la Isus. Isus a luat cuvântul, şi i-a zis: ,,Ce vrei să-ţi fac?'' ,,Rabuni'', i-a răspuns orbul, ,,să capăt vederea''.

Şi Isus i-a zis: ,,Du-te, credinţa te-a mântuit.''

Îndată orbul şi-a căpătat vederea, şi a mers pe drum după Isus.''

În biserica ,,Notre Dame des Victoires'' din Paris, biserică care se ocupă de operele de binefacere în folosul orbilor, după evanghelie a urmat predica. Un theolog cult, preot al bisericii, a înlocuit tradiţionala noastră ,,Cazanie'', legând explicarea ,,minunii'' de ajutorul pe care îl dau azi cei cu dragoste creştină nevăzătorilor. Azi orbii pot citi, pot scrie, pot să se deplaseze şi să se integreze în societate; nu mai cerşesc la margine de drum. Uneori, cu ajutorul progreselor ştiinţifice, se întâmplă minuni medicale şi orbii îşi recapătă vederea.

Iată că se realizează vorbele Profetului Isaia: ,,Ne-a preluat infirmităţile şi s'a încărcat cu bolile noastre''.

În decursul anilor, s'a descoperit că ochiul este un aparat de fotografiat, că imaginile transmise de pe retină, prin nervul optic, ajung în centrul optic al vederii, unde sunt percepute, analizate şi recunoscute.

S'a spus că percepţia este bazată pe cunoaştere şi s'a pus întrebarea, dacă putem cunoaşte înainte de a percepe şi dacă putem percepe înainte de a învăţa să percepem? Există per-

RADU BUDISTEANU

Puntea de aur

Ca un monstru ivit din apele mitologului Styx a apărut în cadrul Exilului românesc un nou element de discordie: Dialogul cu România comunistă.

Adoptînd metoda lui Keyserling, să încercăm o analiză spectrală a Exilului.

Ce găsim?

Trei categorii principale:

— Exilaţii naţionali;
— Exilaţii de buzunar;
— Exilaţii confortaţi.

În Europa, vechi exilaţi următor turburărilor politice din România anului 1941, suportând şi în refugiul din Germania lagărele hitleriste.

În America, în majoritate, descendenţi, la a treia generaţie, a familiilor stabilite acolo.

În Canada, puternică reprezentanţă naţională.

În general şi inegal repartizaţi, inclusiv în Australia, dar cu largă preferinţă tot în Occidentul european, refugiaţi cu caracter personal, apolitici, căutînd şi deseori reuşind, în anumite profesiuni şi îndeletniciri (medici, ingineri, oameni de afaceri) să-şi găsească rosturi mult superioare celor mediocre avute în ţară.

Beneficiari ai vizelor de reîntregirea familiilor, cu varianta căsătoriilor oportune aducătoare de cetăţenii, unele contra cost.

Diverse apartenenţe partinice transpuse pe teritoriile susindicate, în special în centrele europene, inclusiv comuniştii disidenţi ai clanului Ceauşescu, fideli marxişti, complet în afară de aspiraţiile naţionale.

Persoane ,,rămase'', fie din misiuni aparent politice sau tehnice, fie ,,turişti'', baza prezumată a tuturor acestor elemente din Exil fiind buna credinţă, lealitatea faţă de ţara de adopţie şi — implicit sau explicit — oroarea de a trăi sub regim comunist, pe plan politic, economic sau, simplu, uman. Pentru cei mai mulţi, repudierea comunismului până la sacrificiul renunţării la Patrie, cu tăierea rădăcinelor pe care Patria le presupune. Heimatlos, ce termen groaznic! Să fim înţeleşi: heimatlos, nu Staatenlos.

În sfîrşit, încă o categorie, last but not least: trimeşii, infiltraţii clandestini. De aproape înrudiţi cu aceştia, ,,di-

cepţii hereditare şi la animal şi la om!

Deci omul vede cu creerul şi în afara orbirilor oculare şi cerebrale, există ,,orbirea psihică''!

Evangheliile sunt în mare parte parabole. Poţi gândi că atunci când Isus vindeca orbii, vindeca de cel puţin atâtea ori orbirea psihică.

Iată ce spune Isus în Evanghelia de la Matei: ,,Ochiul este lumina corpului. Dacă ochiul e sănătos, tot corpul tău va fi în lumină. Dar dacă e bolnav, tot corpul îţi va sta în întuneric. Deci, dacă lumina e întuneric, cât de mare va fi acest întuneric!''

Să povestim deci, ca în folklorul românesc, ceva despre acest: ,,N'aude, n'a vede, n'a greul pământului, şi uşorul vîntului!'' Putem socoti ca prim orb psihic pe Narcis. Se vede numai pe el, neavând termen de comparaţie, se admiră, se iubeşte. Masa din jur e amorfă, n'o vede şi acţionează în consecinţă.

Al doilea orb psihic ar putea fi Shylock, iubitorul de arginţi, închinătorul la Baal, cumplit de periculos pentru cei din jur. Cei mulţi sunt însă cei ce nu văd nimic, pentru că nu-i interesează nimic, sau văd strâmb. Nu văd natura, frumosul, căci nu pot recunoaşte creaţiunea, nu văd adevărul pentru că minciuna e comodă şi multiplă, nu văd dreptul şi dreptatea fiindcă şi-au zăvorît conştiinţa, nu văd aproapele căci n'au ascultat niciodată ,,parabola Bunului Samaritean'', nu văd ,,VIAŢA'' pentru că văd în ,,MOARTE'' un sfârşit! Nu-l văd, nu-l simt pe Dumnezeu pentru că sunt materie şi pe El nu-l pot pune în ecuaţii şi în memoria ordinatorului.

Se ştie că retina degenerează în obscuritate; în întunericul catacombelor-închisori, prizonierii n'au orbit! Este vorba de închisorile şi lagărele din estul Europei pentru care Amnesty International nu are informaţii; pătrunzînd fiecare în adâncul firii lui credinţa şi speranţa i-a făcut clar-văzători!

N'avede devine, ca'n poveste, de obicei şi N'aude, pentru a-şi păstra liniştea egoistă precară. Surd, bineînţeles că muţeşte, sau vorbeşte strâmb servindu-se de mijloacele pe care mass-media i li pune la dispoziţie. Lipsit de două din cele 5 simţuri dăruite lui la naştere rămâne cu ,,mirosul'' şi ,,gustul'' de unde atâţi nesătuli, rămâne cu ,,tactul'' de unde orgia sexuală.

Câteva întrebări cu privire la faptele nevăzătorilor din lume (sunt atâtea posibilităţi de exemplificare încât e greu de ales).

De ce Franţa, o ţară cu oameni deştepţi şi culţi, dă ajutor duşmanilor ei şi duşmanilor omenirii?

De ce am aflat într'un târziu că mor de foame un milion de oameni pe zi, pe lună . . . datele sunt contradictorii?

De ce când se ştia că există o secetă, că de 14 ani n'a plouat în Sahel, că deşertul creşte zilnic sub ochii noştri, nu s'a săpat pământul ca să se găsească apă, căci de apă era nevoie. (Dacă era borba de găsit petrol până la ce adâncimi s'ar fi săpat . . .?)

Nu costă mai mult, mâncarea dată celor flămânzi, gata făcută, decât dacă îi ajutăm să şi-o facă singuri? (Asta în cazul că banul ar fi cauza infometării Africii cum o propagandă rău intenţionată o afirmă.)

Iată ce fac cei ce nu văd şi încă multe pe care e greu să le povestim aici. Căci după n'avede, vine şi n'a greul pământului şi uşorul vântului, cum spune înţelepciunea populară.

Pentru nevăzătorii psihici, neexistând opere de binefacere care să le stăpânească handicapul şi să-i scoată la lumină, să ne aşezăm umiliţi pe marginea drumului şi să strigăm cu credinţă: ,,Rabuni, dă-ne vederea''! . . .

Ana Maria Marin

Puntea de aur

plomaţii'' spioni şi securişti sau securişti, spioni şi ,,preoţi'', care nu pot aparţinea Exilului, ultimii aducând ateismul divin al comunismului transcedental.

Voci se ridică în numele acestui amalgam şi propun Dialogul.

Aşi fi înţeles un dialog între disonanţele Exilului. O concordie naţională, o identitate spirituală între cei ce şi-au părăsit Patria cotropită de comunism. (Cei care s'au transferat teritorial pentru avantagii personale nu pot intra în discuţie.)

Dar nu aceasta interesează. Diviziunea dintre Românii din Exil nu numai că se menţine, dar se adânceşte. Anul acesta a apărut o nouă grupare afişind globalitatea, deşi mai există alta, tinzând spre aceeaşi finalitate, cu preexistente asociaţii şi grupări. Nu mai menţionez agresivele diviziuni de presă.

Noi, Românii, dovedim a fi nu numai individualişti, dar anihilaţi între noi, fără pondere, fără măsură, fără spiritul responsabilităţii naţionale. N'avem memoria morţilor. Avem moartea memoriei.

Ce este acest dialog? Acceptarea comunismului în România (şi în lume), cu ameliorarea unor metode în special in domeniul economic. Nu se combate comunismul. Se combat parte din practicile actuale de conducere. Este un fel de reactualizare a trotzkismului. De comunism respectivii bâlbâind a dialog nu numai că nu se ating; dimpotrivă: există ,,români'' din Exil care, public, îndrăsnesc să susţină din turburea lor conştiinţă, ,,binefacerile'' comunismului în România. De ce nu se'ntorc la aceştia? De anti-comunism nu e vorba; cel mult de anti-ceauşism. Nu doctrina (ca şi aplicaţiunea ei generală) e vinovată, ci trecătorul şi neînsemnatul uzurpator, la nivelul căruia nu putem să ne scoborâm în aprecierile noastre, pentrucă am anula şi noţiunea de Român şi pe aceea a personalităţii noastre, altfel dobândită, altfel aplicată, altfel exprimând calităţile şi virtuţile neamului românesc.

Dialogul pus în circulaţie contestă detaliile de aplicare ale comunismului şi ratifică fondul. Aceasta se numeşte Exil naţional? Pentru aceasta ne-am părăsit noi Patria? Pentru aceasta au murit atâţia? Pentru aceasta s'au jertfit familiile noastre? Pentru această mizerie numită dialog? Nu se cutremură nici o conştiinţă? Nu plesneşte nici o arteră? Nimeni nu-şi ridică rug?

Ce secol al contra-sensului, ce contra-sens al vieţii!

Ce paradoxală e această viaţă: Exilul propagandist al comunismului! Şi totuşi, şi aceşti propagandişti sunt, nominal, români!

Radu Budişteanu

Prof.univ. STAN M.POPESCU

Încă ceva despre mişcarea legionară . . .

În articolul anterior, publicat în această revistă spuneam că Naţional-socialismul a luptat pentru ideea reînstaurării păgânismului bazat într'o religie *sui generis* a miturilor germanice. Intenţia lui Hitler şi a lui Rosenberg nu era să înlocuiască dintru început religia creştină, ci să introducă în mod paralel noua religie între tinerii din organizaţia ,,Hitler-jugend'', ca mai târziu să desrădăcineze în mod complect nu numai catolicismul ci şi protestantismul. Pentru ca să-şi atingă ţinta, Hitler avea nevoie de o fundamentare ştiinţifică, pe care a găsit-o în Alfred Rosenberg. Acesta, un om de talent şi cu o vastăcultură (unele capitole sunt de o uimitoare asemănare cu anumite pagini din Spengler), în cartea ,,Der Mythus des 20. Jahrhunderts'' recurge la toate stratagemele argumentale şi la cele mai năstruşnice izvoare ,,ştiinţifice'' pentru a demola religia creştină.

Lucru curios: majoritatea argumentelor anti-creştine, Rosenberg le găseşte în mitologia grecească şi în pozitiviştii din secolul trecut. Procedează la fel ca şi Marx, Engels, Comte, Mill, etc. . . . Întrebuinţează aceeaşi metodologie pentru a desavua şi descalifica creştinismul. Ba mai mult: Similitudinea între afirmaţiile lui Rosenberg şi acelea ale noilor corifei ai ateismului şi pozitivismului este atît de frapantă încît e mai bine să invităm cititorul să judece. Iată ce spune Rosenberg: ,,Omenirea, biserica universală şi Eu-ul autocratic, desprins de nexurile sanghine, nu mai înseamnă pentru noi valori absolute, ci dogme ale unor violări a naturii, lipsită de polaritate . . . Alunecarea secolului XIX spre darwinism şi pozitivism a fost semnalul protestării contra idealurilor potenţelor golite de savia vieţii . . . cari în trecut ne-au inundat din Siria şi Asia Minoră (Mică), preparându-ne pentru o degenerare spirituală''. Fraze ca acestea se întâlnesc foarte uşor în John St. Mill, Auguste Comte, Sorel, sau — în secolul nostru — Erich Fromm.

În prima parte a cărţii lui Rosenberg se ridică osanale miturilor cari afirmă că în timpurile preistorice omenirea credea într'o zeitate creatoare, blondă, care conducea lumea cu multă înţelepciune. Doctrinarul naţional-socialist se inspiră din Bachofen, care emisese teoria matriarhatului în anul 1860. Acesta se inspiră dintr'un obicei al liciilor din Asia Mică, cari — după spusele lui Herodot — moşteneau numai mamă. Erich Fromm, psiholog evreu şi marxist, s'a entusiasmat ca şi naţional-socialistul Alfred Rosenberg, în teoriile lui Bachofen şi în excavaţiile lui J. Mellaart, care a găsit în Catal Hüyük nişte oraşe neolitice în 1961 (adică exact o sută de ani de la publicarea cărţii lui Bachofen). Marxistul evreu Fromm afirmă că toate vestigiile semnalează că în antichitate domneau femeile, şi că: ,,aceste excavaţii au revoluţionat ideile noastre în privinţa primelor manifestări religioase, mai ales se ştie că religia aceea avea ca centru figura Zeiţei-mame . . . Mama, ca zeiţă (foarte adesea identificată cu ,,mama-terra''), a fost divinitatea supremă a lumii religioase, în timp ce ,,terra'' (pământul)-mama se transformă în centrul familiei şi al vieţii sociale'' (Erich Fromm: ,,Anatomia de la destructividad humana'', Editura ,,Siglo veintiuno de España'', 1980, pag. 164-164).

Deosebirea între Fromm şi Rosenberg nu e prea mare: ,,Mama, Noaptea, Terra (pământul) şi Moartea, acestea sunt elementele cari se deduc din investigaţia romantic-intiuitivă ca substratul unei vieţi a Greciei Antice'' (Alfred Rosenberg, ,,Der Mythus des 20. Jahrhunderts'', pag. 33).

Dar similitudinile nu se termină aici. Ar trebui să scriem o carte întreagă pentru a arăta cititorului extraordinarul paralelism care există între ideologiile socialist-marxiste şi naţional-socialiste. Rosenberg este obsedat de ideea antireligioasă, care a fost leit-motivul pozitivismului şi marxismului din secolul trecut, şi care s'a răsfrînt acuma şi peste noile ideologii (neo-marxismul şi neo-pozitivismul) cari conduc lumea.

Cititorul român, obişnuit să cunoască ideologia legionară numai din propaganda anti-legionară, şi care nu a citit niciodată cartea lui Corneliu Codreanu, nici a lui Ion Moţa, va rămâne foarte surprins când va citi idei ca acestea, care fac parte din stilul de credinţă şi viaţă legionară: ,,Intima noastră stare sufletească din care s'a născut Legiunea a fost aceasta: nu ne interesează dacă vom birui, dacă vom cădea frânţi sau dacă vom muri. Scopul nostru este altul: de a merge înainte uniţi. Mergând împreună uniţi cu Dumnezeu înainte înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată şi va da roade pentru neamul nostru'' (,,Pentru Legionari'', pag. 306). ,,Ne gândim doar la una din binefacerile sfintei Învieri a lui Isus. O binefacere deosebit de mângâietoare şi scumpă inimilor noastre în veacul de descompunere a credinţei şi de înăbuşire sufletească, în care avem amarul de a trăi. E binefacerea convingerii pe care o coboară sfânta credinţă a Binelui dumnezeesc împotriva puterii Răului'' (,,Cranii de Lemn'' de Ion Moţa, pag. 135), sau: ,,Cine nu cunoaşte toate detaliile ultimelor evoluţii tehnice germane şi nu admiră pretinsul progres al poporului german? Ce-i pasă lumii de ţipătul de desnădejde al unei Biserici germane? Ce-i pasă lumii întregi de moartea unei supărătoare discipline morale, de vreme ce beţia satisfacţiilor exclusiv materiale umple peste măsură viaţa omului modern, copleşindu-i până la înăbuşire toate golurile lăsate de o viaţă nobilă care s'a stins''. (,,Cranii de lemn'', pag. 68).

Cititorul obiectiv, care se desprinde din prea omeneştile patimi când e vorba să judece evenimentele din trecutul imediat şi actualitate, dacă s'ar osteni puţin numai să răsfoiască literatura legionară, şi s'o compare cu aceea naţional-socialistă, va rămâne împietrit de uimire constatând enorma deosebire. Uimirea va fi şi mai mare, însă, când va citi lucrările noilor teoreticieni şi ideologi ai democraţiei liberale şi marxiste, pe deoparte, şi ,,Mein Kampf'' sau ,,Der Mythus des 20 Jahrhunderts'', pe de altă parte, deoarece asemănarea este izbitoare: ambele se adapă din ura împotriva creştinismului, amândouă curentele (în aparenţă atât de duşmane!) curg în acelaş sens şi se alimentează din aceleaşi idei luciferice.

Ciudat! Legionarii cari au fost închişi la Buchenwald între 1942 şi Septembrie 1944 nu-şi amintesc de nici o lucrare (oricât de scurtă, chiar un mic articol într'o revistă . . .)

pg.9

Rusia şi timpurile ce trăim

II

Decăderea Rusiei (1)

Dr. Ion Dumitru Dan

Un imperiu cade, sau poate cădea din două motive sau cauze fundamentale: una: ,,ab intrinseco'', adecă pentru motive interne şi alta: ,,ab extrinseco'', adecă pentru motive externe. Aceste cauze pot actua fie separat, fie corelativ, adecă provocându-se una pe alta sau lucrând împreună.

Căderea ,,ab intrinseco'' e cauzată îndeosebi de o descompunere politică, socială şi morală, internă, datorită degenerării sistemului şi îmbătrânirii imperiului, sau printr'o revoltă-revoluţie. Căderea ,,ab extrinseco'' e provocată din afară şi în general cauza este un război pierdut sau uneori chiar câştigat, dar care produce mari schimbări în lume, cum s'a întâmplat cu imperiul englez, la sfârşitul războiului mondial al doilea.

În primul loc, al acestui capitol, intitulat: ,,Decăderea Rusiei'', vom vorbi de căderea ,,ab intrinseco''; apoi vm trata de căderea ,,ab extrinseco''. Ambele la lumina faptelor sau a posibilităţilor contigente actuale.

Vorbind de căderea ,,ab intrinseco'', vom arăta factorii interni, cauzele şi împrejurările care colaborează, pregătesc căderea şi apoi o provoacă şi o realizează.

În general, am putea sintetiza toate aceste motive care duc la decăderea unui imperiu, ,,ab intrinseco'', clasificându-le în patru grupe, anume: a) îmbătrânirea, b) corupţia, c) luptele interne pentru putere şi d) revoluţia. Primele două produc schimbarea, decăderea, prin *evoluţie*, iar ultimele două prin *revolta brutală*. Evoluţia este, prin natura ei, întotdeauna lentă şi se face în timp îndelungat, pe când revoluţia este, tot prin esenţa ei, repentină şi sângeroasă. Evoluţia poate termina şi termină câteodată printr'o lovitură de stat, o schimbare nesângeroasă, dar revoluţia termină întotdeauna printr'o schimbare sângeroasă şi brutală căci întâlneşte, în mod necesar, opoziţie şi deci lupta este inevitabilă.

Tot ca principiu general şi fundamental putem enunţa, ,,post factum'', deci ,,a posteriori'', vasăzică prin experienţă şi dovadă istorică, a celor întâmplate în trecut, că în realitate, toate imperiile au căzut din motive de slăbire internă, de putrezire, a forţelor vitale care le susţineau. Asta, chiar dacă, în anumite cazuri, decadenţa a urmat unui război. În aceste cazuri, războiul a fost, de fapt, numai condiţia sau ocazia decăderii, dar nu cauza. Deosebirea e mare, precum se ştie. Înţelepciunea proverbelor este esenţa, vitamina unei învăţături trăite, de generaţii întregi, în realitatea istorică, fie naţională, fie a lumii, în general. Deaceea, nu pot să nu amintesc, aici, una din aceste înţelepciuni — un mare adevăr — sintetizată aşa de frumos şi expresiv de un proverb românesc, ce zice: ,,dela cap se împute peştele''! Accentul şi greutatea afirmaţiei cade pe cuvântul ,,cap'' şi cu asta spune, de fapt, tot; lămureşte esenţa adevărului.

În studiul nostru, decăderea se referă atât la Rusia ca *Imperiu* cât şi la Rusia ca *regim comunist*. Deaceea trebue să ţinem seama de ambele aspecte sau să vedem amândouă feţele problemei, în fiecare din cele patru grupuri-motive, ce vom expune şi examina.

Să analizăm aşadar, pe rând, elementele ce aparţin fiecărui grup bazic.

Îmbătrânirea imperiului

Îmbătrânirea este un proces al firii, deci se desfăşoară după legile naturii, urmându-şi cursul logic şi inexorabil (stabilit de Creator, în planul creaţiei, conform naturii specifice a fiecărei creaturi, fie lucru, fie fiinţă). Nimeni şi nimic nu se poate substrage dela această *lege naturală*, deoarece aparţine esenţei, adecă firii. ,,Panta rei'', spunea filosoful grec. Toate curg, trec, dispar, se desfac, pier sau mor. Dispar la timpul lor şi în felul lor. Chiar şi materia — cu toată ,,eternitatea ei marxistă'' — se desface, se transformă, trece, dintr'un fel existenţial în altul nou, etc. destul să ne gândim la legea entropiei, a expansiunii universului, a relativităţii-minor şi a relativităţii-maior; destul să observăm lucrurile din jurul nostru. Este deci o lege universală şi absolută. Dar să revenim la imperii.

Îmbătrinirea imperiului rusesc, precum şi a regimului comunist-marxist, care-i deţine frânele în timpurile noastre, este, fără îndoială, în plină desfăşurare şi fără întoarcere. Imperiile *nu se refac*, nu se repetă, ci dispar pentru totdeauna. Pentru imperii, ca şi pentru lucruri sau fiinţele necuvântătoare, nu există întoarcere, nici înviere! Învierea este darul divin şi se dă numai fiinţei create ,,după chipul şi asemănarea'' lui Dumnezeu. Prin urmare, numai omului. Însă şi omului, numai în ,,ziua aceea'', ultima din istorie, la ,,sfârşitul lumii'', la trecerea în eternitate, când ne vom transforma, ,,glorificându-ne acest corp mortal'' adaptându-l noului fel de viaţă — viaţa eternă; când ne vom libera de ,,cătuşele istoriei'', pentru a trăi în libertatea ,,fiilor lui Dumnezeu'', pentru care am fost creaţi şi destinaţi. Ce frumos spune Cicero, marele filosof şi orator roman: ,,Legum omnes servi sumus, ut liberi esse possimus''! Noi, oamenii toţi, deci, ne aflăm acum sub puterea legilor, a ascultării şi supunerii, ca slugile, ca să putem fi liberi; adecă, fii şi nu servitori! Nu suntem noi care stabilim ce e *bine* şi ce e *rău*. Aceste lucruri (legi), împreună cu esenţa, destinul şi misiunea fiecărei fiinţe, sunt stabilite de Creator, de Stăpânul lumii, de care toţi şi toate sunt legate prin legi, ce trebuesc observate conform voinţii Creatorului, de care depind — deci, nu vedea cu ochii credinţii ci numai cu cei a minţii sănătoase, (sănătoase şi nu scrântite!), afirmaţia apasă greu şi devine sublimă în conţinut şi putere. Sublimă, chiar în faţa cioplitorilor de idoli sau a celor ce petecesc doctrine cu pretenţii de ştiinţă şi ,,legi universale''!

Rusia, ca *imperiu*, am putea spune că e destul de bătrână şi afirmăm, mai degrabă, că e îmbătrânită rău. Chiar considerând ,,imperiul rusesc'', numai dela Petru cel Mare, Rusia e bătrână. Iar dacă luăm ca dată de naştere a acestui imperialism, împărăţia primului Ţar, adecă domnia lui Ivan cel Groaznic 1533-1584, situaţia devine şi mai rea, îmbătrânirea şi mai mare, iar ruperea pârghiilor cari îl mai susţin, descompunerea, este şi mai aproape. Viaţa imperiilor mai de seamă, din lumea civilizată, — zic: din era creştină — nu trece, în medie, peste 300-350 de ani cel mult. Vorbim de media vitală maximă, nu de certificatul de naştere sau de ,,botez'' al imperiului. Împăratul, ,,Ţarul tuturor Rusiilor'' (rusia mare, rusia mică, rusia albă, rusia asiatică, etc.), împreună cu ,,Moscova a treia şi ultima Romă(rivala Romei şi a Bizanţului, rivală ce avea ca unic fundament orgoliul şi invidia) şi ,,Ţarul Protector al Ortodoxiei'' şi ,,Autocratul, uns al lui Dumnezeu'', au trecut. Au căzut doborâţi de cea mai sălbatecă revoluţie, doctrină şi rigoare ce cunoaşte istoria. ,,Ţarul'' şi ,,Sfânta Rusie'' au fost îngropaţi şi arşi în 1917 (în persoana lui Nicolae II şi Alexandra, cu toată familia imperială, paradoxal, poate ţarul şi ţarina cei mai cumsecade, mai puţin sângeroşi şi mai religioşi, dintre toţi câţi au guvernat Rusia), de Marx, Engels şi Lenin, de regimul, doctrina şi disciplina adusă şi instaurată de ei. Apoi au fost prohodiţi de Stalin, succesorul şi Vârhovnicul marxismului, de ,,Ţarul Roşu'', de noul Ghinghis Khan. Rusia şi după al doilea război mondial jumătate Europa şi jumătate Asia, au ajuns sub stăpânirea ,,marelui şi noului mongol'', dar într'o situaţie cu mult mai grea şi mai apăsătoare decât cea în care căzuse Rusia în sec. al XIII-lea sub Tătari. Năvălitorii mongoli din sec. 13-lea îţi

lăsau naţionalitatea, religia, libertatea şi drepturile, în schimbul unui tribut ce li se plătea anual şi apoi se retrăgeau lăsându-te în pace. În schimb, ,,noul mongol'', ,,noua năvălire'', ruşii ,,asiatico-sovietici'', îţi iau tot, chiar şi sufletul (împreună cu mintea şi inima) şi nu-ţi lasă nimic şi nici nu se retrag de unde au ajuns odată să ocupe un loc sau o ţară.

Aşadar, în locul Ţarului avem *azi* pe ,,noul mongol'', în locul Rusiei avem URSS, în locul ,,Sfintei Rusii'' şi a ,,Moscovei a treia Roma'', avem comunismul ateu, doctrina lui Marx et company, iar în locul celor ce reprezentau Proslavia rusă, ,,protectoarea ortodoxiei'', avem azi nişte păpuşi pentru jocul politic şi propagandistic, unelte utile în mâna ,,celor fără Dumnezeu'', care pângăresc sfântul altar, spurcă icoanele şi murdăresc sufletele şi inimile cu balegele materialismului dialectic şi istoric şi în mod cu adevărat diabolic (dar cu colaborarea occidentului ,,creştin'', mai ales anglo-american), ţin toate popoarele invadate (citeşte: ,,liberate'') în ,,paradisul comunist'' (citeşte: iadul pe pământ), în numele libertăţii, al emancipării popoarelor şi al democraţiei. (Despre greşelile şi nesocotita colaborare a democraţiilor occidentale la creşterea URSS-ului vezi Jean Fr. Revel: *Comment les democraties finissent*, Paris, 1983; iar despre parodia democraţiei actuale şi falsitatea ei vezi Stan M. Popescu: *La autopsia de la democracia. Un estudio de la anti-religión*. Buenos Aires, 1984, Ed. Euthymia, 500 pag.)

Ţarul, prin urmare, cadavru îngropat. *Sfânta Rusie*, a treia Romă. ,,Apărătoarea Ortodoxiei'', trupuri, cadavre neîngropate, neîngropate anume ca să poată fi arătate şi ,,mişcate'' de comunişti, adecă de ateii, după bunul lor plac, adecă după interesele politice. În realitate, comuniştii le duc spre groapă, cu pompă sinistră şi dezonoare demnă de iadul marxist instaurat în 1917 în Rusia, ajunsă ,,închisoarea popoarelor''!

Dar e bine să mai insistăm — şi niciodată nu vom insista îndeajuns — în natura acestui iad comunist. ,,Religia este suspinul celor oprimaţi'', care în suferinţă caută mângâiere în ajutorul lui Dumnezeu, care este creat, inventat de omul suferind. ,,Religia este opiul poporului'' (Marx: *Constribuţii la critica Filosofiei dreptului de Hegel*). ,,Religia este un fel de vodcă bulgară, în care sclavii capitalismului îşi îneacă durerea'' (Lenin: *Socialismul şi religia*). ,,Lupta contra religiei este... de dreptul lupta împotriva lumii a cărei armă spirituală e religia'' (Marx: *ibid.*). Între religie şi doctrina comunistă există ,,opoziţie absolută'' (Engels: *Progresul reformei sociale*). Aceasta este, în sinteză, *doctrina* comunismului iar persecuţia religioasă şi distrugerea bisericilor şi uciderea preoţilor, etc. este *aplicarea practică*, cum se ştie şi cum dovedesc faptele în toate ţările subjugate de comunism. Prin urmare, nu mai poate fi nicio îndoială că între Religie şi marxism există o totală contradicţie şi că marxismul, mai dogmatic decât însăşi religia, nu va renunţa la aceste dogme materialiste, ce aparţin esenţei marxiste, niciodată. De fapt, adversarii cei mai puternici ai marxismului sunt religia şi proprietatea privată, care ,,alienează'', adecă îndepărtează pe om de el însuşi, de destinul lui pământesc şi-l împiedică să realizeze ,,raiul pe pământ'' propus de comunişti. (Fulton J. Sheen: *Communism and the Conscience of the West*, cap. 3 şi 4 şi Joseph Höffner: *Christliche Gesellschaftslehre*, partea 2-a, secţia 2-a). Din toate acestea şi cu toată persecuţia religioasă care are loc în URSS, fostul cap al Bisericii Ortodoxe Ruse, Mitrop. Sergey, cu ocazia aniversării revoluţiei comuniste ruseşti (7 noemvrie 1942), evident din slugărnicie, felicită pe Stalin — în numele clerului şi al Bisericii — zicând: ,,salutăm din toată inima şi cu toată plecăciunea, în persoana Ta, pe capul forţelor noastre armate şi al celor spirituale, ales de Dumnezeu'' (şi aşa vor face toţi capii acestei Biserici pravoslave, siluite şi batjocorite, până azi (vezi: Maurice Hindu: *Mother Russia*, cap. XXI, Ed. Hermes). Din nenorocire, ştim că şi la români, la bulgari şi la sârbi, Biserica pravoslavă a căzut în acelaş servilism, procedând întru toate după învăţătura şi exemplul Bisericii surori moscovite-ruse şi aceasta după porunca şi ukazul Ţarului Roşu, oricare ar fi numele lui. ,,Sun lacrimae rerum''! Bizantinism? Da şi nu! *Da*, întrucât în ambele cazuri, mă refer la Bizanţ şi la Moscova, persoanele consacrate lui Dumnezeu şi lucrurilor sfinte, ,,ierarhii'', se ploconeau şi se ploconesc nedemn în faţa celor pământeşti, a puterii politice, de care nu ştiu sau nu vor să se desprindă. *Nu*, deoarece, la Bizanţ, închinăciunea, ,,plecăciunea'', deşi servilă, se făcea în faţa unui împărat creştin şi care întrucâtva apăra interesele dreptei credinţe, pe când ,,ierarhii'' pravoslaviei de azi, dela Moscova şi aiurea, se înclină cu profundă nedemnitate în faţa ,,celor fără Dumnezeu şi fără patrie'', ce în realitate sunt mai răi decât păgânii şi pe care-i servesc în dauna Bisericii şi spre scandalul credincioşilor! În schimb, preoţilor, prelaţilor şi aşijderea credincioşilor care nu servesc idolilor şi nu aduc laudă ,,Ţarului Roşu'', care nu servesc ateismul şi descreştinizarea, le este reservată Siberia, închisoarea sau groapa. Glorie lor, căci, cum spunea Tertulian, în vremea persecuţiilor păgâne: ,,sanguis martyrum, semen christianorum''. Aşa a fost şi aşa va fi şi acum. Aceşti martiri ai credinţii, clerici sau mireni, ortodoxi sau catolici, în realitate trăiesc adânc adevărul, marele adevăr ascuns, dar enunţat poetic în minunata legendă a ,,Curţii de Argeş''. Cu sângele lor nevinovat, vărsat pentru ,,lege şi neam'', pentru Dumnezeu şi Ţară, se plămădeşte şi se zideşte Marea Biserică a României de mâine, în unitatea nu numai naţională ci şi în cea a credinţei, cu toată certitudinea. Jertfa, sacrificiul vieţii lor, e bine primit în faţa Domnului! Quis capere protest, capiat!

Dar cineva ar putea obiecta, împotriva afirmaţiei noastre, zicând că imperiul rusesc e mai tare şi mai mare ca oricând şi că niciodată nu a fost aşa de extins ca acum. Obiecţia aceasta este, în realitate, mai mult aparentă decât reală. Asta o ştiu întâi de toate chiar înşişi ruşii. Într'adevăr, precum este binecunoscut — cu nelimitatul ajutor englez şi mai ales american — Rusia a putut termina războiul ca învingătoare şi apoi, cu acelaş nepreţuit concurs aliat occidental, prin diferite acorduri şi tratate, — taxate, cu multă dreptate şi obiectivitate, ,,infame'' şi de ,,trădătoare a democraţiei şi a drepturilor popoarelor'' — şi-a putut extinde hotarele mai mult ca oricând, ba chiar mai mult decât şi-ar fi putut închipui însuşi Ţarul Roşu, al timpului, Stalin, ,,noul Mongol''. (Vezi: Bohdan Chudoba: *Rusia y el Oriente de Europa*, Ed. Rialp, Madrid 1980, pp. 380 ss; J.F. Revel, *op. cit.* mai ales partea a 3-a şi a 4-a). Noi însă ştim că ,,extinderea'' aceasta, injustă şi nemeritată, prin care un popor primitiv şi un Stat artificial a ajuns să domine, cu forţele armate, jumătate din Europa — ţări cu mult mai civilizate decât Rusia şi cu trecut glorios, incomparabil superior asiatismului rusesc — de fapt, nu inseamnă nici vitalitate, nici întinerire şi nici întărire. Dimpotrivă, este slăbire şi un pericol mai activ şi mai grav pentru o fermentare mai profundă şi o descompunere mai rapidă. Cu atât mai mult că ţările peste care s'a extins, le ocupă şi le subjugă cu forţele armate, exploatându-le în modul cel mai infam (furând, deportând, ucigând şi terorizând, etc.), sunt toate antiruse şi au devenit tot mai antiruse (iar comuniste nu au fost niciodată, deci devin şi mai anticomuniste în acelaş timp). Sunt ca o piatră greoaie la stomac, ce nu poate fi nici digerată şi cu atât mai puţin asimilată. Deci rămâne ca un adevărat ciment şi cu timpul paralizează fiinţa, se transformă în adevărat venin, din ce în ce mai virulent şi mai activ. Astfel, prada înghiţită cu atâta lăcomie, ea însăşi se răzbună, print'o lege dreaptă a naturii. Lege pe care nimeni nu o poate viola fără ca să rămână nepedepsit. ,,Natura non agit frustra!'' Prin urmare, această ,,lăţire'' a URSS-ului, — a ursului sovietic — ce pare spectaculară, rămâne numai spectaculară, adecă numai aparentă, dar în realitatea istorică este dăunătoare peste măsură, Rusiei şi poporului rus, căci şi-a înmulţit duşmanii şi şi-a sporit greutăţile. Cine se măreşte şi creşte prin extindere — extindere de atare natură, mai ales — pierde în adâncime şi slăbeşte în intensitatea forţelor vitale, fără să mai amintim de risipirea necesară a forţelor peste toate extinderile subjugate. De fapt, Rusia este singura ţară care dispune de armata cea mai numeroasă din lume. După anumite statistici neoficiale (căci Rusia nu publică niciodată statistici oficiale adevărate!), Sovietele ar avea sub arme opt milioane de soldaţi, dintre cari mai bine de jumătate în orientul asiatec, mai ales întinşi pe imensa frontieră cu China, care

pg.6

Sovieticii trişează din nou

de FILON VERCA

Domnul Hugues Keraly, renumit anti-comunist francez, a contactat pe luptătorul sandinist nicaraguan, colonel Eden Pastora, elementul militar determinant în răsturnarea lui Somoza, pentru a-i pune anumite întrebări.

Eden Pastora, refuzînd alianţa sovieto-cubană, a foştilor tovarăşi de ieri, devine cel mai înverşunat adversar al regimului comunist, instalat în Nicaragua. În acest scop, a constituit o armată de voluntari, cu care a eliberat o zecime din teritoriul ţării.

El expune jurnalistului francez, situaţia rezistenţii împotriva regimului comunist.

Forţele armate ale rezistenţii ar fi capabile să răstoarne comunismul din Nicaragua, cu condiţia de a putea dispune de armamentul necesar, începe el. Voluntari dispuşi să se bată sunt suficienţi, climatul de nemulţumire, de teroare, instaurat, se pretează la recrutarea de elemente. Ne lipsesc însă armele. Nu dispunem decât de 7-8000 de puşti, majoritatea din primul răsboi mondial, în timp ce adversarul nostru, dispune de armament modern.

Soldaţii lui, copii de 14-15 ani, recrutaţi din regim, se bat cu ardoare, pentrucă li s'a inculcat ideea, că cei din faţă, sunt fostele gărzi somoziste, care vor instala din nou teroare în ţară.

Pregătirea militară, efectuată de ofiţeri cubani, este de un bun nivel. Dispun de 150.000 de soldaţi, dintre care jumătate miliţieni şi 15.000 de mercenari.

Circa 8000 cubani, cu puteri ilimitate. Dintre ei, 3000 ofiţeri de elită, cu doi generali şi veterani, din cei ce au participat la războiul din Angola şi Mozambic.

Materialul sovietic, ultra modern, ca Sam 7, din care am capturat câteva exemplare.

La întrebarea, cine ar putea câştiga partida, răspunsul este clar: sovieto-cubanii. În primul rând, ei sunt mai bine înarmaţi. Apoi, soldaţii noştri sunt ucişi, pentrucă nu au arme şi nu vor fi înlocuiţi. Poporul lipsit de ajutor cade în disperare şi prin consecinţă, sursa noastră de recrutare epuizată. Într'un an, cel târziu, totul va fi terminat, dacă nu ni se dau arme. Avem nevoie de cel puţin 30-40.000 de puşti, pentru a face faţă situaţiei.

Dar, Statele Unite vă ajută?

Ne ajută dar în cantităţi insuficiente, pentru a putea exercita o presiune reală asupra regimului şi a-l pune în dificultate.

Ei vor recunoaşte regimul, dacă acesta se angajează să nu transplanteze comunismul în celelalte ţări latine din America Centrală, cum ar fi Salvador, Honduras, Guatemala, etc. . . .

Diplomaţia americană îşi face iluzii, crezând că vor putea încercui comunismul în Nicaragua. În acest scop, sunt dispuşi să înceteze orice ajutor dat luptătorilor anti-sandinişti din Salvador. Negociază deja acest acord, similar celui contractat în 1962, în Cuba, când Castro a acceptat ca rachetele sovietice să fie demontate, în schimbul recunoaşterii regimului. Am văzut consecinţele. Sovieticii, prin Fidel Castro, au reuşit să se implanteze în Nicaragua şi mâine în toată America Centrală. Ei nu trăiesc decât din slăbiciunea şi credulitatea adversarilor.

Ortega, echivalentul lui Castro în Nicaragua, negociază, ca odinioară dictatorul cuban, încetarea sprijinului militar dat rebelilor salvadoreni, în schimbul încetării sprijinului american, dat luptătorilor anti-sandinişti.

Sovieticii fac doi paşi înainte şi unul înapoi, politica, care a reuşit întotdeauna, graţie naivităţii Occidentului. Singura retragere a Rusiei Sovietice a fost cea din Somalia, înlocuită cu instalarea în Abisinia, poziţie strategică mult mai importantă.

Acest act ar putea fi asimilat unei strategii sau a unei diversiuni şi nici de cum al unei retrageri, consimţită în urma unui acord internaţional. Sovieticii trişează din obiceiu. E natura lor. Cei ce le dau încredere, o plătesc scump.

Statele Unite nu vor tolera livrarea de arme strategice moderne. Nu! Categoric nu! În schimbul acestei concesii consimţită de Sovietici, ei vor repeta gafa făcută cu Fidel Castro, în 1962, de Kennedy.

Cine iese câştigător din acest marşandraj? Nu este greu de ghicit, lumea liberă încă!

Rusia şi timpurile . . .

devine şi se manifestădin ce în ce mai agresivă faţă de URSS. Rusia ştie prea bine că Siberia este teritoriu mongolic şi că a treia mare putere din lume, China, are nevoie de spaţiu vital. Siberia constitue deci, nu numai o invitare ci o necesitate vitală. Este ,,Lebens-Raumul'' Chinei şi al Mongolilor, în general. Pe altă parte, această extindere şi subjugare nemiloasă, brutală şi asiatică în stăpânire şi metode, întăreşte, în mod decisiv, sentimentele naţionale şi sporeşte setea de libertate în toate ţările ocupate, le face şi mai naţionaliste şi mai vitale, mai unite, mai anti-ruse şi mai anti-comuniste, chiar dacă sunt guvernate de autorităţi comuniste (impuse tot cu forţa), iar Ruşii devin tot mai urâţi şi mai odioşi în inima acestor popoare şi chiar în faţa lumii. Ruşii sunt, de fapt, azi: ,,călăii popoarelor''; Rusia: ,,marea închisoare a naţiunilor'' şi pericolul cel mai mare şi mai dinamic pentru lumea întreagă! Dece? Pentrucă dinamita imperialismului rusesc (vechi exploziv ,,ţarist'') şi tritolul sovietico-comunist (exploziv al ,,ţărilor roşii'), sunt mereu gata şi pot fi aprinse în orice moment, chiar şi din greşeală, în sens universal. În particular, ştim că activează peste tot, în cele cinci continente, sub diferite forme.

Trecând acum la îmbătrânirea *comunismului* şi a *regimului* comunist, constatăm şi, deci, afirmăm că este la fel de evidentă. Este îmbătrânit fiziceşte, sufleteşte şi practic. Este îmbătrânit în sistem, în aparatul guvernativ şi în toate forţele Partidului. Cu alte cuvinte: este anchilozat în toate fibrele esenţiale, în toate forţele vitale, pe lângă faptul că sistemul comunist, ca atare, este de mult separat de realitatea istorică, politică, economică şi socială, etc. Aş spune mai corect: comunismul ca *doctrină* s'a născut mort, copil avortat; ca *practică* şi experienţă istorică a răspândit moartea prin teroare şi foame; dar ca *utopie* a ştiut crea o preudosperanţă, deoarece a ştiut exploata o situaţie reală: injustiţia socială existentă în multe ţări, din care, cu propaganda bine ticluită, a făcut steag, steag internaţional: ,,proletari din toate ţările, uniţi-vă!'' Ştim cum au fost uniţi, cum au realizat ,,justiţia'' şi care sunt rezultatele! Comunismul este, aşadar, moarte şi ură, brutalitate şi luptă; pe cât de antinatural, pe atât de artificial. Iată dece nu era viabil şi de fapt niciodată şi nicicând nu a putut să se impună decât cu forţa brută. Dar nu numai că este *îmbătrânit*, dar este *superat* de mult. (Vezi: Bertram D. Wolfe: *100 Years in the Life of a Doctrine*, New York, 1965; o analiză a comunismului, la lumina documentelor şi a realităţii.)

VA URMA

Dr. Alex. SUGA

Rezistenţa naţională în Basarabia

Ştirile care ne parvin din Basarabia sunt rare şi incomplete. Relaţii amănunţite despre situaţia din Basarabia nu ne poate da nimeni. În primul rând sunt puţini aceia care vin din Basarabia, iar cei care vin sunt atât de înfricoşaţi încât nu vor să vorbească. În al doilea rând nu există o circulaţie liberă între românii din zona ocupată de Rusia, Basarabia şi de restul României. Circulă însă o serie de zvonuri, dar nu pot fi controlate. Despre unul dintre acestea se va ocupa relatarea noastră.

Turişti veniţi anul trecut în lumea liberă povestesc că dealungul Prutului pe o distanţă de 20 de km, ţăranii ar fi părăsit satele din cauza jafurilor soldaţilor sovietici şi a locuitorilor de dincolo de Prut. Motivul jafurilor ar fi lipsurile din Basarabia. Este cu siguranţă şi un pic de adevăr. În Romţnia situaţia economică este catastrofală, dar în Uniunea Sovietică este şi mai rea. Din Basarabia se duce totul spre Rusia şi populaţiei nu-i mai rămâne nimic. Motivul jafului ar fi explicabil. Şi explicabil este şi faptul că românii din Moldova nu se pot apăra de invadatorii jefuitori de peste Prut. Cine îndrăzneşte să se opună rusului?

Cert este însă un fapt: dincolo de Prut există o rezistenţă naţională. La începutul deceniului al şaselea a fost chiar ,,o rezistenţă armată în Basarabia''. Ziarele vremii au scris despre aceste revolte însă nu fuseseră localizate. Revoluţii armate au avut loc şi în Basarabia. Martorul nu poate fi pus la îndoială: este fostul vice al KGB-ului, Semion Zwigun. Acesta a scris în memoriile sale apărute în 1977 la Moscova următoarele: ,,La începutul deceniului al şaselea au avut loc revolte armate în Basarabia''.

Nu se ştie cine a iniţiat revolta armată. Ştim însă că în anul 1964 a luat fiinţă o organizaţie numită ,,Federaţia democrativă socialistă'' întemeiată de învăţătorul Nicolae Dragoş, ajutat de Nicolae Tarnovschi. Majoritatea membrilor au fost recrutaţi dintre studenţii Institutului de Artă din Chişinău. Nicolae Dragoş şi Nicolae Tarnovschi au fost condamnaţi în anul 1965 la câte şapte ani închisoare. Printre membrii acestei organizaţii mai putem cita pe următorii: Cucereanu Nicolae, născut în anul 1941, Vasile Potalschi, născut în anul 1936, Sterie Cemertan, născut în anul 1938 şi Ivan Cerdnicev, născut în anul 1938. Toţi aceştia au fost condamnaţi în 1964 la câte cinci ani închisoare. Interesant este faptul că toţi aceşti condamnaţi sunt născuţi puţin înainte de invazie sau după invazie, că au fost educaţi în spiritul ideilor lui Marx şi Lenin şi că nu le-a rămas nimic din ele. Au fost şi au rămas ROMÂNI. Aceasta înseamnă că ideile marxiştilor nu mai entuziasmează. Şi un stat care nu poate da tinerilor un ideal este sortit pieirii.

Dealtfel Uniunea Sovietică este o relicvă istorică, un anacronism în era atomică şi a sborurilor interplanetare. Se ştie că toate imperiile imperialiste s'au spulberat şi că în curând va urma şi rândul Uniunii Sovietice. Nu se poate vorbi de o dată precisă! Dispariţia acestui monstru modern este însă sigură.

Uniunea Sovietică şi respectarea tratatelor

Agenţia de presă sovietică ,,Novosti'' a răspândit o broşură de 54 de pagini cu un titlu semnificativ: Cine calcă tratatele internaţionale? Şi ca cititorul să nu creadă că ţara care calcă tratatele internaţionale este Uniunea Sovietică, pe copertă, într'un chenar negru se pot citi următoarele: ,,Uniunea Sovietică a fost şi va fi de părere că tratatele internaţionale odată încheiate, trebuiesc să fie şi respectate''. Cuvintele de mai sus nu-s rostite de un oarecare om politic, ci de ministrul de externe sovietic, Andrei Gromiko!

Dacă ar fi aşa cum spune Gromiko, desigur că la ora actuală n'ar exista colonii, şi anume state odinioară independente! Nu vrem să facem polemică, dar ne permitem să-i punem cţeva întrebări d-lui ministru sovietic Gromiko.

Oare nu s'a angajat Uniunea Sovietică să respecte dreptul la autodeterminare? De ce nu l-a respectat?

De ce oare a fost trimis la Bucureşti procurorul Vîşinschi care a ameninţat pe regele Mihai, ca într'un interval de două ceasuri să formeze un guvern impus de Moscova?

Ar putea d-l Andrei Gromiko să numească o singură ţară şi numele unui singur om politic ales de popor într'una din ţările ocupate de Uniunea Sovietică după 1944?

Răspunsul este clar: nu există ţară ocupată de Uniunea Sovietică, unde poporul este liber să-şi aleagă forma de guvernământ şi reprezentanţii săi.

Acolo unde are putere Uniunea Sovietică, dreptul este călat în picioare, ţările sunt jefuite şi locuitorii transformaţi în sclavi. Dovada: dincolo de Cortina de fier începe zona de groază condusă de tirani!

Comportamentul Uniunii Sovietice degradează dreptul internaţional şi calcă în picioare toate drepturile cucerite de indivizi şi de popoare. Este o sfidare a întregei lumi civilizate ca Uniunii Sovietice să i se încredinţeze misiuni în organizaţii internaţionale!

MATHIEU BASSARABA.

Raport de activitate al Asociaţiei ,,Anti-Ialta"

Raportul de activitate al Ligei ,,Anti-Ialta", primul raport dela înfiinţare, pune accentul mai mult pe partea organizatorică, înregistrarea la Judecătoria din Düsseldorf ca persoană juridică provocându-ne multe greutăţi trebuind să ducem o susţinută şi îndelungată corespondenţă cu Poliţia din Düsseldorf.

— Prima acţiune după obţinerea înregistrării a fost un comunicat pentru presă, pe care l-am trimis presei româneşti din exil şi presei germane.

— Am salutat cu satisfacţie declaraţiile făcute de vicepreşedintele american George Bush la Viena, în Septembrie 1983, prin care a accentuat că Statele Unite nu recunosc Europa de est ca un *hinterland* al URSS-ului şi nici împărţirea Europei.

— După rezoluţia introdusă în Noiembrie 1983 în Congresul american de către deputatul din Illinois Tom Corcoran, în care cere guvernului Statelor Unite să denunţe acordurile dela Ialta, am trimis o scrisoare de felicitare la care, cu data de 29 Iunie 1984, am primit o frumoasă scrisoare de răspuns, fotocopia acestei scrisori trimiţând-o şi personalităţilor proeminente din exil.

— Am fost impresionaţi de corespondenţa dintre domnul Radu Budişteanu şi vicepreşedintele Statelor Unite George Bush. Activitatea patriotică a domnului Radu Budişteanu ne umple inimile de satisfacţia de a fi români şi de lupta pentru eliberarea României de sub jugul comunist.

— Am primit multe scrisori de aderare la Liga ,,Anti-Ialta" din Statele Unite, Canada, Spania, Franţa, Belgia, Austria, Australia, Argentina, Brazilia şi Republica Federală Germania. O sarcină de viitor fiind organizarea acestor grupe.

— Salutăm şi alte organizaţii ,,Anti-Ialta", în diverse ţări europene şi de peste ocean. Între 27-29 Aprilie 1984 a avut loc la Bad Homburg un Congres intitulat ,,Schluss mit Jalta", la care au participat luptători ,,Anti-Ialta" din URSS, Polonia, Letonia, Cehoslovacia, Ungaria, Republica Federală Germania şi Afganistan. Cu cât vor fi mai multe asociaţii ,,Anti-Ialta", cu atât scopul nostru sperăm să-l obţinem cât mai iute. Atunci vom desfiinţa Liga noastră şi vom fi bucuroşi că efortul nostru a obţinut abolirea ,,Ruşinei mileniului în care trăim".

Între timp un alt senator american, Robert Karstens, s'a alăturat celor care luptă contra sclavizării Europei de răsărit.

— Între sarcinile noastre de viitor notăm câteva:

1. Reorganizarea Comitetului de conducere cu noi membri activi şi hotărâţi în activitatea lor. Ne bucurăm în mod deosebit să avem asentimentul domnului Radu Budişteanu de a fi preşedintele nostru de onoare.
2. Cu speranţa că Ronald Reagan va fi reales preşedinte al Statelor Unite prin scrisoarea noastră de felicitare îi vom solicita să continue susţinut lupta pentru desclavizarea Europei de răsărit.
3. Iniţierea cât mai multor acţiuni de popularizare a Ligei ,,Anti-Ialta" şi a scopurilor ei, lărgirea bazei ei de masă. Cu ajutorul nemijlocit al membrilor săi Liga ,,Anti-Ialta" va sta mereu pe baricadele unui crez sfânt românesc.

Adunarea generală a aprobat raportul de activitate şi a ales următorul Comitet de conducere:

preşedinte dr. Victor Malcoci,
vice-preşedintele dr. Christian Paul Sinescu,
secretar Nicolai Paul,
casier Eugenia Dumitrescu
membri în Comitet Nicolae Craiu, Vasile Martea şi dr. Alexandru Suga.

Comisia de cenzori: Maria Ghilescu, Aurel Ionescu şi Christian Malcoci.

Pentru conformitate: preşedinte Dr. Victor Malcoci

Disputa ortografiei

Am citit o parte din desbaterea relativă la vechea şi noua ortografie românească, în ziarul *Lupta-Le Combat*, al dlui M. Korne şi gândul m'a dus înapoi la primii ani ai studenţiei, când deabia se instaurase la putere regimul comunist. Se făcea atunci mare caz despre ,,analfabetismul" în care ,,regimul de tristă memorie burghezo-moşieresc-fascist" lăsase bietul popor muncitor. Era pe vremea când oamenii de mare valoare, cu înaltă calificare profesională, dacă nu erau în închisori, erau siliţi să accepte cele mai simple, cele mai umile munci, ca să poată trăi. Avocaţi chelneri sau strungari, colonei lustragii, etc. Cei care au trăit acele vremuri le cunoaştem. (Să-i ferească Domnul pe cei din democraţiile occidentale de asemenea experienţe. La toate avertismentele noastre, ei parcă şi-au pierdut auzul.) Toată presa, megafoanele pe străzi, la manifestaţiile de masă, în şcoli şi şedinţe, se făcea mare caz despre grija şi efortul de alfabetizare al ,,Partidului", despre un procent minim de analfabeţi. Domnitorul A.I. Cuza legiferase din secolul trecut, învăţământul primar gratuit şi obligator. Şoptită dela ureche la ureche, circula următoarea satiră:

Printre ziariştii streini invitaţi să vadă cum decurge procesul de alfabetizare, a venit şi un polyglot. La gară hamalul ştia nemţeşte, şoferul de taxi vorbea franceza şi italiana, la hotel, bineînţeles, portarii vorbeau mai multe limbi streine. Pe stradă, un muncitor dela pavaj, îi cere foc să-şi aprindă ţigara şi constată că ştia engleza. Atunci uluit îl întreabă pe muncitor:

— Domnule, unde sunt analfabeţii în ţara aceasta, unde să-i caut?

— Dela ministru subsecretar de stat în sus, i-a răspuns muncitorul.

Nu cere nimeni dle Mircea Boldeanu (vezi Lupta nr. 9. 2 Ian. 1984) ,,că peste 22 de milioane de români îşi vor modifica obişnuinţele de dragul cîtorva mii de răspândiţi de toate vânturile?" Deosebirile mici de ortografie nu sunt o piedică să ne înţelegem cu cei mai tineri. Cei din ţară nici n'ar avea curajul s'o facă şi ştiţi dece. Nici nu cred că trebuia desbătută acum această problemă. Deabia le-am atras atenţia duşmanilor, în cazul că n'au aflat.

Mulţi nu putem accepta ortografia unui guvern şi a unei academii naţionale, impuse ţării noastre de către o putere streină, duşmană de secole, mai barbară cu noi acum, ca niciodată în istorie.

Datorită ortografiei vechi, miros, nu numai după conţinut, cine trimite mânifestele anonime, menite să sădească confuzie în lumea exilului. Au mai constatat-o şi unii gazetari din Occident.

Cine începe cu o concesie, mai face şi altele. Eu nu sunt dispus să fac niciuna călăilor poporului nostru, celor care m'au constrâns să părăsesc, cu mult regret, spaţiul mioritic şi pe cei dragi.

Vocala â, î, deşi nu sună frumos, mi-e dragă. Ea mă ajută să-i depistez chiar pe streinii care vorbesc perfect româneşte. Unii dintre ei au făcut totul ca să ajute la instaurarea comunismului, cu toată ospitalitatea noastră, care ne-au terorizat la noi acasă, care ne-au falsificat istoria şi limba, pe placul asupritorilor.

C.D.

Miracolul Crăciunului

de Anca Voinarosky

Această poveste a fost scrisă de un copil venit nu de mult din RSR. Cum revista CURIERUL a apărut mereu, fie cu mult înaintea sărbătorilor, fie cu destul de mult timp după sărbători, publicăm această istorioară care vrea să suplinească lipsurile redacţiei prin absenţa subiectelor religioase dorite. Anca Voinarosky are un puternic fond mistic, iar preocupările pentru lectură şi artă, îi depăşesc cu mult vîrsta. Iată mai jos povestea simplă pe care a scris-o în seara sărbătorilor, când toţi cei din jurul ei petreceau în veselie Naşterea Domnului.

*

Era odată un mic orăşel numit Forni şi locuit de câţiva oameni. Între ei trăia şi Julian Carnaway, împreună cu familia ei. Familia Julianei avea şapte persoane, în afară de ea. În ordine, dela cel mai mare la cel mai mic, erau: Jake, Aurora, Christine, Dan, micuţa Karine, Mama şi Tata.

Familia Carnaway era săracă. Stăpânea o casă cu patru camere şi o baie. Domnul Carnaway avea un magazin în piaţa oraşului, dar din păcate comerţul nu-i mergea bine. Astfel, deşi multe necazuri apăreau în calea familiei Carnaway, se descurcau atât cât să supravieţuiască.

Dar să începem povestea. Era ultima săptămână a lui Octombrie, şi familia Carnaway era în drum spre Veniville Park, pentru ultimul picnic al anului. Acolo, la vale curgea un râu neastâmpărat, având pe maluri poiene cu iarbă grasă şi verde. În anii 1920, maşinile erau inventate, dar numai cei bogaţi puteau săşi le permită, aşa încât Carnaways au trebuit să meargă pe jos. Ajungând în parc împreună cu familia ei, Coinie, (Mama, aşa cum o numeau ei), aruncă o pătură mare pe iarbă. Apoi spuse copiilor că pot merge să se joace, dar cu mare grijă, pentru a nu cădea în Manequin River.

Mama aduse mâncarea dela coşul de picnic la pătură, şi o aşeză apoi pe Karine cea micuţă, la joacă. Mama îi trimese pe Marcus (Tata) după lemne în pădure, să se poată încălzi la căderea nopţii. După ce Tata îi pierduse din faţa ochilor, Mama îşi aminti că trebuia să spună copiilor de lupul mare şi rău, care locuia în pădure lîngă râu. Disperată, a luat-o la fugă. Avea sentimentul că ceva rău s'a întâmplat. Fugea, mai repede şi mai repede, până şi-a găsit copiii. Erau toţi în siguranţă şi nu se aşteptau s'o vadă pe Mama cu faţa înlăcrimată. Ea s'a repezit la copii şi i-a îmbrăţişat pe fiecare în parte.

Pe când se întorcea la locul de picnic, Mama şi-a dat seama că a lăsat-o pe Karine singură. Îl trimisese pe Jake să fugă la Karine şi s'o aducă, ea nemaifiind în stare să fugă, cu respiraţia întretăiată. După vreo douăzeci de minute, Jake veni înapoi. Faţa îi era albă. Părea că ghiaţa îl năpădise şi l-a îngheţat. I-a mai spus mamei cu glas împietrit de Karine că nu era de găsit nicăieri! Toată familia s'a adunat în poiană. Tata era neliniştit. Nu înţelegea nimic şi nu ştia unde poate fi micuţa Karine. A rămas împietrit când a înţeles adevărul. Într'o clipă, familia s'a împărţit şi au pornit în căutare. S'au înţeles ca într'o jumătate de oră să se întâlnească toţi, înapoi la pătură. Au cercetat cu disperare, iar la întoarcere, Julian a apărut cu boneţica roşie cu flori albastre a surioarei lor. Familia a căpătat astfel bobul de speranţă de care avea atâta nevoie. Tata i-a şoptit mamei cuvinte bune, încurajatoare: ,,O vom găsi!" Apoi, el a spus familiei că pleacă în oraş după ajutoare, pentru a forma o echipă. Îl luă pe Dan cu el, aşa încât împreună să aducă cât mai mulţi oameni. Îl lăsă pe Jake să aibă grijă de restul familiei în timp ce el şi Dan erau plecaţi. În lipsa lor, Mama şi Aurora au plecat iară în căutarea Karinei, iar Jake şi restul copiilor au rămas să aştepte pe loc. Tata şi Dan s'au întors şi împreună cu ei, doctorul Marni, Thomas Felchinbower — proprietarul magazinului alimentar, Mark Evans, profesorul şcolii şi Glen Howards, vecinul familiei Carnway. În acelaşi timp, s'au întors Mama şi Aurora, fără niciun semn legat de Karine. Toţi bărbaţii s'au împrăştiat pentru căutare. La căderea nopţii, s'au dus acasă. În tot acest timp, Mama plângea. Se părea că-şi va pierde minţile de disperare. Spunea iar şi iar şi iar, că vina era a ei că s'a pierdut familia. Tata încerca s'o mângâie, dar în zadar. Cu speranţele pierdute, familia Carnaway s'a întors acasă, şi copiii au fost duşi la culcare. Era îngrozitor imaginea pătuţului gol al Karinei.

Au trecut trei luni şi nici cel mai mic indiciu legat de fetiţă. Părinţii şi copiii Carnaway au pierdut orice speranţă că o vor mai găsi.

Copiii erau de-acum în vacanţa de Crăciun, cea mai tristă vacanţă din viaţa lor. Au avut brad de Crăciun, dar copiii nu credeau că Moş Crăciun va mai veni. În noaptea Ajunului, Julian ieşi puţin afară pentru a mai arunca o privire la cer, înainte de culcare. Şi miracol. Acolo sus, sclipea cea mai mare, mai strălucitoare şi mai minunată stea pe care a văzut-o ea vreodată în viaţa ei. Părea că pluteşte pe boltă . . . . Julian a urmat-o şi aşa, spre mirarea ei, a ajuns în parcul Veneville, apoi în pădure lângă râu. Acolo, într'un mic luminiş, pe un pat frumos, stătea Karine! Julian s'a repezit la fetiţa învelită frumos şi a strâns-o la piept. Miracolul Crăciunului s'a împlinit! Julian a privit în sus: steaua dispăruse, dar bucuria pe care a adus-o pe pământ era adevărată. Julian a spus cu voce tare: ,,Dumnezeule mare, mulţumesc pentru minunea Ta, pentru puterea pe care mi-o dat în viaţă. Sunt din nou fericită. Mulţumesc Doamne. Amin!" S'a ridicat apoi aruncând încă o privire culcuşului de frunze în care Dumnezeu o aşezase pe Karine şi a pornit spre casă cu surioara ei cea mică, în braţe. După câţiva paşi, Julian a privit înapoi. Patul şi luminişul nu mai erau. Julian nu s'a putut opri să nu exclame din nou ,,Mulţumesc Doamne!" Minunea Crăciunului se pogorâse pe pământ!

Încă ceva despre mişcarea legionară . . .

naţional-socialistă care să laude principiile morale ale Legiunii Arhanghelul Mihail. Nici înainte, nici în timpul internării, nici după Buchenwald. În schimb, toţi legionarii îşi amintesc că hotărîrea de a-l asasina mişeleşte pe Corneliu Z. Codreanu şi pe ceilalţi fruntaşi legionari în timp ce-i duceau legaţi în cătuşe, fusese luată de Carol II imediat după ce se întoarse din Germania, de la întîlnirea cu Adolf Hitler . . .

Aron Grămadă :

PANOPTICUM

VLAD GEORGESCU: ,,Istoria românilor dela origini până în zilele noastre''. ,,Tomul'' a apărut sub auspiciile ,,Academiei Româno-Americane de ştiinţe şi arte'', în 1984, cu un cuvânt înainte al dnei Maria Manoliu-Manea. Dna Manea scrie în esenţă, că această carte este ,,mai mult un început decât o concluzie'', pentru ,,o discuţie mai largă, în care opiniile, interpretările, experienţele tuturor, să se confrunte cu măsură şi cumpătare . . . .'' Tot Dna Manoliu mai scrie că ,,nu împărtăşeşte întru totul opiniile expuse de autor''. Pentruce această notă de prevenire? Vom vedea mai departe.

În ,,Cuvântul românesc'' a apărut o recenzie foarte elogioasă a cărţii dlui V.G., urmată de o alta foarte critică semnată de d. Niţă Nicolae în ,,Libertatea''. În consecinţă, discuţia este deschisă, încercând să participăm şi noi la dialogul ,,mai larg'' recomandat de dna Manoliu în Prefaţă.

Nu este şi nu poate fi vorba de o *Istorie a românilor*, ci numai de un conspect însumând ridicola cifră de 379 pagini. Din acest număr foarte redus de pagini, numai 227 sunt rezervate ,,Istoriei românilor dela origini'', iar 152 constituiesc o înseilare de date şi fapte, un fel de antologie a debitului propagandistic comunist, aranjat cu multe subtilităţi politice. Acest capitol pentru care d. V.G. a scris ,,istoria'' este intitulat ,,Dela România Mare la democraţia populară (1948-1947)''. Chiar din titlu, d. V.G. substitue valorile politice tranzitorii unei valori morale majore, de sine stătătoare. Pentrucă una este *România mare*, ocupând planul esenţial în care se desfăşoară valorile specifice naţionale, morale şi spirituale, şi cu totul altceva reprezintă experienţa formelor politice, mereu trecătoare. Ca să scrii într'un număr atât de restrâns de pagini, oricât ai prezenta de sintetic ,,istoria dela origini'', este o cutezanţă, dacă nu chiar o iresponsabilitate. Dar să ne întrebăm ce aduce nou cartea dlui V.G.? Dela Xenopol, Iorga, Giurescu — să nu mai pomenim pe Vasile Pârvan care prin munca şi geniul său a oferit surse de cercetare pentru multă vreme de aci înainte oamenilor de ştiinţă serioşi — până la d. V.G., este o cale astrală. Să fie numai un simplu rezumat? Dacă da, cu ce scop? Puteau fi reeditate uşor şi cu o cheltuială mai mică opiniile istoricilor citaţi mai sus. Cu ce intenţie — repetăm întrebarea — s'a tipărit această ,,istorie''. Ce pot corecta ,,opiniile'' istoricului Vlad Georgescu, catapultat în mijlocul lumii libere de un Institut comunist? Care poate fi autoritatea morală a unui om care şi-a mobilat bazarul intelectual cu . . . ,,cea mai avansată ştiinţă a tuturor timpurilor: ,,marxismul''. Undeva se află cheia şi răspunsul acestor întrebări. D. Vlad Georgescu, este sau poate fi, o victimă a regimului comunist. Că este, o dovedeşte această ,,istorie'', pentru care nu-l facem pe deplin răspunzător, dar poate continua să se manifeste ca victimă, să fie tolerat şi încurajat, şi atunci eroarea nu este accidentală, ci . . . dela origini. Istoria românilor dela origini a fost scrisă de savanţi în urma cercetărilor a zeci de ani, sau a unor vieţi total dăruite acestei probleme. Ca să te prezinţi în lumea civilizată cu un conspect de 227 pagini, este intolerabil. Iar ca să mai fii şi elogiat, este o adevărată conspiraţie.

Atunci, unde-l plasăm pe d. Vlad Georgescu? Îl plasăm unde se plasează el însuşi. D. V.G a urmărit două scopuri care se întreţes:

1. Să se acrediteze ca istoric;
2. Să dea autoritate ultimelor 152 pagini, care sunt principalul său obiectiv. În aceste pagini, d. V.G. are o oarecare vitrină de pamfletar, dar insuficient desvoltat. D. V. Georgescu a reuşit să fie (şi să rămână şi la postul de Radio Free Europe), un subtil şi tendenţios propagandist comunist, prin aceea că dezvoltă toate tezele comuniste cu privire la anticomuniştii cunoscuţi bine din 1919 până astăzi. Asta în primul rând. Dl. Vlad Georgescu nu scapă nici un prilej să denigreze pe cei ce au ridicat — primii! — baricadele luptei împotriva bolşevizării României. De atunci, din 1919 şi până astăzi, toate tribulaţiile oamenilor politici români, au pendulat între scopurile lor ascunse şi garanţiile Marilor puteri, pe care Mişcarea legionară le-a denunţat la timpul respectiv ca fiind nu numai ineficiente, dar periculoase ordinei noastre naţionale şi creştine. Ce face d. V.G., printre altele în cartea sa? Încearcă să scormone orginile întemeietorului M.L. şi afirmă că . . . ,,în parte sunt neromâneşti''. ,,Istoricul'' nu cunoaşte şi n'a auzit măcar de tragedia celor ce-şi schimbau numele cu rezonanţă prea românească (Codreanu), în cele ale stăpânilor trecători, ca să poată scăpa de pârjol ei şi familiile lor. Dl. Vlad Georgescu, ale cărui pagini de ,,istorie contemporană'' le garniseşte numai cu afirmaţii şi date incontrolabile, deci false, afirmă că Mişcarea legionară era naţionalistă (VAI! CE PĂCAT GRAV!), ,,antisemită şi antioccidentală''. *Dar nu spune şi anticomunistă!*

Mai departe, acelaşi ,,istoric'' scrie despre ,,cultul conducătorului care nu exista până atunci în gândirea sau în viaţa politică românească . . . .'' Nu scrie despre dragostea şi devotamentul cu care au fost înconjuraţi Corneliu Codreanu şi Horia Sima, dela tânăr la Bătrân, nici de încrederea oamenilor din câteva generaţii, din care foarte mulţi savanţi, intelectuali de mare prestigiu, şi de cel mai mare număr de profesori universitari pe care i-a avut vreodată un partid politic în România, ci despre ,,cultul personalităţii'', expresie la modă în vocabularul comunist. ,,Cultul personalităţii'' îl poate determina un om la cârma ţării, şi nu unul mereu în opoziţie, iar altul mereu în exil. La pagina 157, ,,istoricul'' revenind asupra unei teme pe care o părăsise, citează câteva fraze pe cre le-a scos din tolba cu intenţii frauduloase. Nici stilul citatelor, nici scopul luptei legionare, nu erau cum le prezintă insidios d. V.G. Ceeace era în substanţa ei Mişcarea legionară şi obiectivele mari, escamotează oridecâte ori se iveşte ocazia, iar dacă ocazia nu apare, o inventează cu îndemânare marxistă. Tot capitolul celor 152 pagini, transpiră atât în vocabular cât şi din unghiul sub care pune problemele (noi sau vechi), de aburii institutelor marxiste pe care le-a absolvit. Perioada de ,,civilitate şi liberalism de tip clasic din viaţa politică românească'', a constat în asasinarea celor care lipeau afişele electorale, în sfidarea legilor şi Constituţiei, în răpirea şi otrăvirea adversarilor politici, în aservirea economiei şi finanţelor româneşti, unor forţe străine interesate pentru descompunerea ordinei româneşti pentruca apoi să ne poată domina.

,,Mulţi dintre aceşti avangardişti — ne asigură d. V.G., substituindu-se de-acum criticului literar — au avut simpatii pentru mişcările de stânga'', citând pe Eugen Ionescu, Brâncuşi, Enescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, numindu-i însă ostili . . . . ,,oricărei dictaturi''. Insinuarea este evidentă ca şi puţinătatea argumentaţiei ,,istoricului''. În acest capitol, ca şi celebrul critic literar Ovidiu Crohmălniceanu, suprapunînd planurile creiază confuzia de care se foloseşte ca să-şi acrediteze tezele. La pg. 258, creionând toate datele care în mod firesc puteau conduce spre o altă concluzie, iată ce scrie ,,istoricul'': ,,La 14 Ianuarie 1941, Antonescu l-a vizitat din nou pe Hitler la Berchtesgaden, unde i s-au comunicat datele planului Barbarosa şi *i s-a dat mână liberă în a-şi lichida adversarii*''. Ca o consecinţă firească a binecuvântării lui Hitler pentru acţiunile antilegionare ale conducătorului Ion Antonescu, a început rebeliunea. Primul act a fost materializat prin convocarea la Bucureşti a tuturor prefecţilor civili, numiţi în conformitate cu legea pe care o semnase însuşi Antonescu, în înlocuirea lor cu prefecţi militari. Ceeace a însemnat *o lovitură de stat*. În continuare însă, d. V.G. nu se mulţumeşte cu această constatare şi bate câmpii, descoperind la microscop ,,o echipă a morţii cu scopul asasinării Conducătorului'', dar şi o grupare ,,comunizată'', care ,,purta tratative cu P. Groza în vederea stabilirii unei colaborări cu comuniştii''. *Asta în 1941!* Pe cei ce-au făcut parte din ,,gruparea comunizantă'', istoricul le ignorează numele. Nu citează cel puţin *unul singur*. I-a lipsit dosarul Securităţii, sau indicaţiile dela Bucureşti. Nu i-a găsit nici în ,,studiile'' lui Fătu şi Spălăţelu. Dsa se foloseşte doar de o confuzie a cavaleristului Ion Antonescu, suprapunând numele lui Dumitru Grozea, care a fost şeful muncitorilor legionari, peste al lui Petre Groza, ,,comunistul de salon'', cum îl numeau tovarăşii săi. Nefericitul Vlad Georgescu, păşind din improvizaţie în improvizaţie şi din sminteală în sminteală, — iată că precum gura păcătosului din poveste, spune şi dsa adevărul câteodată. Citām: ,,Întrunirile prcum şi organizarea detaşamentelor para-militare, au continuat într'un ritm accelerat . . . . fără ca legionarii să bănuiască că Hitler (cacofonia aparţine istoricului), îi părăsise deja *şi că soarta înfruntării dintre ei şi general fusese hotărâtă la Berchtesgaden*. Abea întors la Bucureşti, Antonescu a luat o serie de măsuri antilegionare . . . .'', etc. (De reţinut: după întoarcerea lui Carol II dela Hitler, a fost asasinat Corneliu Codreanu, iar după întoarcerea lui Antonescu, a început cea mai cruntă acţiune de disolvare a Mişcării, urmată de condamnări la moarte, sau de asasinate sub toate formele). Fireşte că Mişcarea legionară n'a acceptat să i se dea cu piciorul în spate după ce îl adusese la putere, pentrucă Antonescu nu avea o altă formaţie politică pe care să se bizuie, şi astfel M.L. a reacţionat. Deci, de aci a început rebeliunea generalului

Antonescu. Dela măsurile lui, care au culminat cu înlocuirea prefecţilor civili cu prefecţi militari. Mai departe, la pg. 277, d. V.G. scrie, citām: ,,Compoziţia etnică a partidului comunist, a cadrelor de conducere mai ales, a continuat să fie mulţi ani neromânească, ,,*în ciuda influxului de legionari primiţi în partid în urma înţelegerilor dintre Ana Pauker şi unii conducători al Gărzii (Noembrie 1944-August 1945) reprezentaţi în special de fostul secretar general al mişcării, N. Petraşcu*. D. Vlad Georgescu este stupid! Neinformat, de rea credinţă prea adesea şi tendenţios întotdeauna. Îl invităm pe d. Vlad Georgescu să-şi sprijine afirmaţia indicând un singur nume, chiar la postul de radio Free Europe. Dacă este un om de onoare! Dar d. V.G. nu numai că nu este un om de onoare, dar face impresia unui trepăduş care pescueşte în ape turburi. Pentrucă insinuiază că au fost legionari chiar ,,în cadrele de conducere'' ale partidului comunist. O astfel de afirmaţie sub pana unui istoric, trebue sprijinită pe date şi nume controlabile, precise. Am fost prezent în acele timpuri în toată drama pe care a trăit-o şeful ad-interim al Mişcării legionare, cu care aveam contacte frecvente, atât în locuinţa lui Vică Negulescu de pe strada Alecu Russo, cât şi în alte locuinţe din Bucureşti. Cunosc pas cu pas toată strădania profesorului Nicolae Petraşcu, pentrucă foarte adesea se sfătuia cu cei din imediata lui apropiere. Grija lui a fost să-şi salveze onorabil trupa, după ce aliaţii au părăsit complet Europa de răsărit. Comuniştii nu aveau în fapt decât un singur adversar de care se temeau şi pe care voiau să-l lichideze: legionarii. În linie mare, convenţia dintre Teohari Georgescu (nu Ana Pauker), şi Mişcare era: legionarii, inclusiv cei paraşutaţi şi cei din grupele de rezistenţă din Munţi, să se predea cu tot armamentul, iar partidul comunist care de-acum era statul, se obliga să nu facă nicio anchetă, dându-le actele necesare pentru continuarea studiilor, sau pentru refacerea familiilor. Atât! Scopul cu care au făcut această aparentă cesiune comuniştii, îl cunoaştem şi este pentru oricine uşor de bănuit: mai bine supraveghezi mişcările unui om liber, dcât ale unuia din munţi şi păduri. În dimineaţa imediat următoare acestei înţelegeri, am fost convocat de profesorul Petraşcu, punîndu-mă în temă asupra amănuntelor fixate la această ,,convenţie'', şi ultimele lui cuvinte au fost:

— Te duci *în Banat şi iei comanda provinciei. Datele de pe teren le vei lua dela . . . (mi-au fost indicate două nume). Grije mare să nu cadă depozitele de armament şi să nu fie implicaţi în primele rânduri ale acţiunilor cei ce s'au predat. Abea de acum înainte începe adevărata noastră organizare, în toată ţara. Dumnezeu să te ajute!*''

Cum bine este ştiut de cei cu mintea neînfierbântată de marxism sau veleităţi politice, luptele de partizani au continuat încă multă vreme. Organizarea Mişcării legionare în toată ţara îşi urma cursul normal, în special în Transilvania (Serban Secu), Banat, şi Moldova. Organizaţia din Bucureşti (Puiu Florescu), era foarte numeroasă, dar mai fărâmiţată din cauza supravegherii deosebite a Securităţii. După arestarea mea la Arad (1945) în urma unei confuzii şi a eliberării, tot în urma unei confuzii, Securitatea nefiind încă bine organizată, profesorul Nicolae Petraşcu m-a trimes în Moldova, cu aceleaşi recomandări, înlocuind pe avocatul Nicolae Pâslaru, care era prea cunoscut la comanda regionalei. Paralele cu cele de mai sus, iată ce scrie d. V.G. la pagina 306: ,,Grupul lui Dej a condus cu prudentă pricepere procesul de reabilitare a vechilor noţiuni de patrie şi naţionalism, curăţindu-le de sovietism şi internaţionalism, restituind naţiunii multe din valorile ostracizate după 1948. Principalul instrument folosit în această campanie de revenire spirituală, a fost istoria''. Deci, Gheorghiu-Dej a fost adevăratul naţionalist — după cum scrie d. V.G. — şi nu Corneliu Codreanu, Horia Sima şi Mişcarea legionară. Doriţi o dovadă mai elocventă de stupiditate şi iresponsabilitate? Doriţi o dovadă mai perfectă de insalubritate morală? Acest ,,tovarăş'' după ce a absolvit Institutele marxiste din cadrul partidului comunist român, dă lecţii de naţionalism în lumea liberă, dela tribuna unui post de radio american şi de pe scaunul de director al secţiei române al acestei instituţii. Să ne mai mirăm că un ofiţer al F.B.I.-ului era spion sovietic, sau că oamenii din imediata apropiere, deci de cea mai mare încredere ai lui Roosevelt şi Willy Brandt erau agenţi comunişti?

În sfârşit, la capitolul ,,Cultul personalităţii şi socialismul dinastic'', d. V.G. revine odată în plus asupra unei teme pe care o îndrăgeşte. Iată ce scrie năzdrăvanul nostru istoric: ,,Singura analogie care s'ar putea face cu trecutul ar fi cultul conducătorului practicat în legiune, un cult despre care a fost vorba într'unul din capitolele precedente''. Că d. V.G. n'a înţeles nimic din trecutul vieţii politice dintre cele două răboaie, nu este de mirare, şi — în parte — nici vina lui. Dl V.G. este victima educaţiei pe care a primit-o în institutele de specialitate, iar acum îşi face ucenicia. Ceeace condamnăm la d. V.G. este lipsa de responsabilitate şi gângăveala, într'o disciplină pe care vrea s'o manevreze, în mod tendenţios.

Dar, ce crede şi ce poate spune d. Buckley, mai ales după apariţia acestei cărţi?

N.E.P.

De curând, un bâzâit asurzitor, creiat de mass media, şi o polcă cunoscută, un pas îndărăt . . . doi paşi înainte, ne supără urechile.

Turism neaşteptat: un nr. 2 se plimbă prin Anglia şi face declaraţii uimitoare, un economist a picat la Pekin şi nu vorbeşte decât contracte comerciale, ţările golfului par să se înţeleagă frăţeşte întru Allah, un prim ministru mediteranian foarte activ până mai ieri demisionează în grabă, alţi conducători de state sunt întrezăriţi în Canare cu intenţia de a pune ordine în Maghreb.

Fapte fără legătură veţi zice!

Marii Iniţiaţi, văd în toate aceste întîmplări minunate, nişte sfori trase de ,,Marele Frate'', ca ripostă realegerii Preşedintelui Americii, fără încuviinţarea ,,Nomenklaturei'' . . . . .

Căci, pe lângă conferinţe care vor deschide drumul spre o nouă destindere, pe lângă oferte de pace planetară şi . . . spaţială, se petrec fapte contradictorii.

Un ,,dumping de aur'' care ar putea ajuta la destabilizarea şubredei econimii capitaliste, intoxicarea Germaniei prin ecologişti în cartel cu Dl Willy Brandt, terorizarea Polonezilor care au îndrăznit să ridice capul, manevre dubioase care ar putea exemplifica o tăere a energiei pentru NATO, o creştere monstruoasă a terorismului peste tot, în afara Raiului comunist!

Mari Iniţiaţi sunt cei cari prin minune au scăpat din Europa de Est, care tot prin minune au fost primiţi în Vest, unde să-şi vadă liniştiţi de ,,libertate'', lucrul care pare să-i intereseze mai mult! . . .

În numele lor vă rugăm, să nu credeţi în filmul de ficţiune în care trăim! Oameni şmecheri conduşi de duhuri rele vă vor păcăli încă o dată, căci sunteţi buni şi naivi şi nu puteţi concepe iadul! Mergeţi pe drumul plănuit dinainte şi reamintiţi-vă de Bismarck.

A.M.M

CU OCAZIA conferinţei internaţionale a populaţiei, ultima statistică oficială anunţă pentru 1984 o populaţie de 4,76 miliarde de locuitori.

ÎNTR-UN INTERVIU acordat postului de radio Madrid, preşedintele guvernului spaniol, d. Filip Gonzales, a declarat: ,,Franco a fost protagonistul unui episod foarte dur al trecutului nostru, dar el aparţine deja istoriei Spaniei. Nu putem şterge istoria. Mi se pare ridicol a căuta să dărâmăm statuile lui Franco''.

LONDRA. După cum afirmă B.B.C., URSS cheltueşte în fiecare an mai mult de 100 milioane dolari pentru a bruia emisiunile de radio în direcţia teritoriului său. Ceeace nu împiedecă circa 14 milioane de sovietici să asculte odată pe săptămână, emisiunile interzise. Dimpotrivă foarte numeroase emisiuni în toate limbile care difuzează prin emiţătoare foarte puternice de radio Moscova, nu sunt supuse niciunui bruiaj din partea ţărilor din lumea liberă.

ÎN URMA pensionării episcopului Trifa dela conducerea Episcopiei Române din USA, la finele lui Iunie 984 scaunul episcopal a rămas vacant. La 20 Octombrie 1984, s'a trecut la alegerea unui nou episcop, fiind desemnat să ocupe acest loc, P.S. Episcop Vicar Nathaniel.

Episcopul Nathaniel s'a născut la 12 Iulie 1940, din părinţi români emigraţi în USA din Bihor. Studiile teologice le-a făcut în USA, la Colegiul Sf. Procopie din Lisle, Illinois, şi le-a terminat la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma.

Transmitem P.S. Sale Episcopului Nathaniel urarea pentru o păstorire rodnică, odată cu felicitările redacţiei revistei noastre.

RUGĂM ABONAŢII NOŞTRI SĂ ACHITE ABONAMENTELE LA ÎNCEPUTUL ANULUI. ÎNTRUCÂT PRIETENUL ŞI SUSŢINĂTORUL ,,CURIERULUI'' D. TRAIAN GOLEA NU NE MAI POATE FACE CULESUL CU LITERA DE TIPAR-CARTE, SUNTEM CONSTRÎANŞI SĂ ACHIZIŢIONĂM MAŞINILE ELECTRONICE NECESARE ACESTEI OPERAŢII. ACESTE MAŞINI COSTĂ FOARTE SCUMP, DAR NE POT ASIGURA APARIŢIA REVISTEI, DAR ŞI A ALTOR PUBLICAŢII. AJUTORUL DAT DE ABONAŢII NOŞTRI CA ŞI PÂNĂ ACUM, VA FACE POSIBILĂ APARIŢIA ÎN CONTINUARE A REVISTEI.

,,CURIERUL'' NU ESTE SUSŢINUT FINANCIAR DE NICIO ORGANIZAŢIE SAU PERSOANĂ PARTICULARĂ.

*

,,ACAO NATIONAL'', An II, Noembrie 1984. Nr. 9. Revista de luptă anticomunistă şi naţională, este scrisă în limba portugheză şi apare la Sao Paulo, în Brasilia, sub conducerea dlui Romulo Augusto Romero. Numărul 9 din Noembrie 1984, publică integral interviul acordat de d. Horia Sima, Comandantul Mişcării legionare, dlui Georges Gondinet, şi publicat în revista franceză *Totalité*, numerele 18-19 din 1984.

*

,,ŢARA ŞI EXILUL''. Curier informativ al Mişcării legionare. Septembrie-Octombrie 1984. Director: Gheorghe Costea. Ca de obicei, revista apare cu serioase comentarii pe temele de actualitate. Scrisă cu nerv şi luciditate, ,,Ţara şi Exilul'' trece în revistă toate evenimentele politice care agită cancelariile europene din lumea liberă, neomiţând tragedia românilor de acasă. În numărul 11-12, de care ne ocupăm, şeful Mişcării legionare, d. Horia Sima, semnează editorialul intitulat ,,A treia categorie'', din care citām:

,,Bineînţeles, asupra comuniştilor există o unanimitate de opinie că ei nu pot să facă parte din organisme destinate să lupte tocmai contra ... comuniştilor. Necazul e că aceşti comunişti din exil nu sunt totdeuna uşor de identificat, pentru a se lua măsurile cuvenite contra lor. Ei se strecoară, se filtrează, apar sub alte etichete, din care nu lipseşte nici aceea de ,,democrat''. Ar trebui ca exilul să dispună de un fel de agenţie centrală de cercetare şi informare, cum ar fi F.B.I., pentru a descoperi pe agenţii camuflaţi ai regimului dela Bucureşti''. Mai departe: ,,Dar să-l luăm pe generalul Antonescu. După ,,victoria'' dela 23 Ianuarie 1941, după ce a zdrobit aşa zisa ,,rebeliune legionară'' cu ajutorul diviziilor germane, jubila de bucurie. Salvase Statul dela ,,desordine'' şi ,,anarhie''. În realitate făcuse un imens serviciu Moscovei, golind Statul de substanţa naţională, cu tineretul anticomunist, indispensabil când se plănuia o cruciadă contra imperiului dela răsărit. Să ne imaginăm că Ionel Brătianu, când a intrat România în război contra Austro-Ungariei, în 1914, ar fi dat ordin să fie arestaţi şi închişi toţi cei ce susţineau acest război, toţi luptătorii pentru Unirea Ardealului cu Patria Mamă. Nu ar fi fost dement să'i vedem pe părintele Lucaci, pe Octavian Goga, pe părintele Moţa, în fundul puşcăriilor tocmai când soldatul român trecea Carpaţii? Aşa a procedat Antonescu. A arestat floarea tineretului român tocmai când se pregătea campania din Rusia. Moscova a recoltat la 23 Ianuarie 1941, un mare triumf în România, un superb cadou, graţie ,,idiotului-util'' Antonescu, care fără să fie comunist şi fără să-şi dea seama, a sfărâmat coloana de rezistenţă a naţiei contra comunismului, Mişcarea legionară''.

Ocupându-se de alegerile din USA, un comentator al revistei ,,Ţara şi Exilul'', scrie: ,,Dar cel mai mare respect ce trebuie să arătăm lui Reagan e că pentru întâia oară un preşedinte al Statelor Unite a stabilit criteriul moral în lupta dintre lumea liberă şi comunism. Conflictul cu Rusia, a spus el, nu e de ordin economic, ci de ordin moral. El n'a ezitat să denunţe Rusia ca un ,,Imperi al răului''. Este un pas important înainte, care va mobiliza energiile morale ale lumii libere''.

Emigrarea preoţilor germani din România. In comparaţie cu numărul total al Germanilor care emigrează anual din România – peste 10.000 în medie anuală în ultimii 5 ani şi aproximativ 15.000 anul trecut – numărul pastorilor protestanţi din Transilvania care se hotărăsc să trăiască în Germania occidentală este, cel puţin la prima vedere, infim. Numărul pastorilor luterani strămutaţi anul trecut din Transilvania în Republica Federală a fost de 11. In ultimii cinci ani, numărul lor s'a ridicat la 119. Aceasta a însemnat însă aproape o înjumătăţire a numărului de pastori parohi de care dispune Biserica luterană: 149. La fel ca alte biserici ale minorităţilor naţionale din România, biserica luterană a Saşilor este conştientă că existenţa sa este periclitată. Apelul lansat de episcopul luteran Albert Klein la sfârşitul anului 1982, cu prilejul adunării generale a acestei biserici, cu lozinca *biserica nu emigreaza,* a fost ignorat atât anul trecut cât şi la începutul anului în curs de o mare parte a propriului său cler.

Emigrarea preoţilor pune în pericol nu numai biserica, ci şi existenţa Saşilor ca una din minorităţile naţionale. Rolul bisericii în păstrarea limbii şi culturii proprii în cursul istoriei este cunoscut. Ce-i drept, datorită curentului puternic în favoarea emigrării numărul credincioşilor este în scădere. Acum 15 ani, numărul credincioşilor luterani era de 187.000. Până la sfârşitul anului 1982 el scăzuse la 150.000, iar actualmente se cifrează la aproximativ 139.000. In pofida acestei scăderi cu mai mult de o cincime a numărului credincioşilor, preoţii rămaşi încă în România nu mai sunt în măsură să facă faţă nevoilor spirituale ale credincioşilor. Numărul parohiilor vacante este în creştere. Cazul oraşului Mediaş este tipic. Din cei 4 pastori luterani ai oraşului, 3 au primit deja autorizaţia de a părăsi definitiv România şi aşteaptă acordarea vizei de plecare. Se vorbeşte că şi cel de al patrulea cleric luteran al oraşului ar fi făcut cerere de plecare.

Până nu de mult, pierderile de clerici, în urma emigrării, puteau fi compensate prin numărul mare de studenţi la academia teologică, astfel încât parohiile vacante puteau fi încredinţate unor pastori tineri, dispunând nu numai de o bună pregătire teologică, ci şi de fervoarea necesară pentru îndeplinirea unei chemări atât de dificile. Cu un an în urmă însă Departamentul Cultelor din Bucureşti a decis să restrângă drastic numărul studenţilor admişi să înceapă studiul teologiei, justificând această măsură prin lipsa de fonduri. Conducerea bisericii luterane opinează că nu se poate vorbi de o politică directă sau conştientă a guvernului român de a măcina mai întâi biserica luterană şi apoi pe această cale însăşi naţionalitatea germană din Transilvania. In sprijinul acestei opinii se aduc două argumente: mai întâi, restrictiile puse în vigoare de guvernul român în ce priveşte pregătirea unui schimb de mâine suficient, lovesc şi celelalte biserici. Iar în al doilea rând, se arată că cota cererilor de plecare aprobate este mai redusă în cazul clericilor decât ponderea acestora în totalul solicitanţilor de autorizare a emigrării. Se poate replica însă că dacă acest lucru este exact, nu este mai puţin adevărat că ponderea clericilor în totalul doritorilor de emigrare este mai ridicată decât ponderea lor în totalul Germanilor din Transilvania.

Pentru a încetini emigrarea pastorilor ei, biserica luterană din Transilvania a luat ca model o măsură aplicată de regimul comu-

nist pentru a descuraja emigrarea. Este vorba de concedierea din postul ocupat.

♦ ♦ ♦

PARIS. Comunitatea românilor din Franţa, împreună cu Bisericile Ortodoxă şi Unită, au organizat la Paris comemorarea zilei de 1 Decembrie, data când s'a hotărât UNIREA TRANSILVANIEI cu ROMÂNIA. Comemorarea a avut loc Vineri 30 Noembrie, orele 20,30, în sala parohială a Bisericii din AUTEUIL 64 Avenue Theophile Gauthier 75016 Paris. Cuvântarea festivă a rostit-o d. dr. Alexandru Danielopol.

*

Frankfurt. După cum anunţă ziarul german ,,Frankfurter Allgemaine'', guvernul român a acordat Egiptului pentru electrificarea ţării, un împrumut de o sută de milioane de dolari. Un gest mărinimos al guvernului, dar pagubele sunt suportate de poporul român care suferă cumplit de tot felul de lipsuri, începând cu hrana şi terminând cu lucrurile de strictă necesitate (săpun, chibrituri, etc. etc.)

*

PEKIN. Pentru prima dată, China comunistă a recunoscut eşecul ,,marelui salt înainte''. Biroul său de statistică a acceptat să răspundă unor probleme ridicate de agenţia ,,Associated Press'' Chinezii mărturisesc că după calculele lor, 10 milioane de chinezi au murit de foame în această perioadă de colectivizare brutală, inspirată de ,,gândirea genială'' a preşedintelui Mao. După experţii cei mai competenţi, această cifră trebue multiplicată cu trei pentru a ne descoperi pe cea adevărată.

*

N. Th. RADVAN: *Contribuţiuni la gramatica română: Ortografie, Ortoepie, Punctuaţie*. Tipărită cu grijă, broşura cu titlul de mai sus aduce frumoase contribuţii la scrierea românească. D. Radvan păcătueşte numai sub raportul ignorării normelor stabilite de Academia Română dinaintea ,,erei'' comuniste. Dela limba folosită ,,de bătrânii noştri cronicari'', până astăzi, ca în orice proces viu, limba noastră a suferit transformări de care trebue să ţinem seama. *Creatorul* limbii literare moderne este considerat cu temeinicie a fi Eminescu. Dar şi dela Eminescu limba română a evoluat, astfel încât înţelesul să fie mai limpede în comunicare, sau în exprimarea unei idei. Avem libertatea să ne exprimăm cum dorim, la urma urmei, totul este să fim înţeleşi. Dar nu indivizii separaţi pot fixa normele (ar fi o babilonie), ci institutele de specialitate şi cu autoritate. Înlocuirea în scrierea literei Z cu D, de exemplu, credem că este un abuz, chiar dacă cronicarii scriau astfel. Cu câteva excepţii — credem noi — Gramatica dlui Radvan este folositoare şi indicată a fi citită cu atenţie pentru problemele pe care le pune.

Broşura poate fi comandată la adresa: Profosor Radvan Neculai Heim ,,Alpenrute'' 3792 Saanen B.O. Schwitzerland.

D. AUREL MANOLESCU din Montreal, Canada, ne roagă să anunţăm lansarea unui album de muzică veche regională (BASARABIA), şi a unui disc de muzică etnică românească. În scrisoarea expediată revistei CURIERUL, d. Aurel Manolescu spune că nu trebuesc date uitării, ,,simţămintele, dorurile şi aspiraţiile românilor aflători între Prut şi Nistru'', excelent prezentate de limba noastră, şi a melosului popular cu unele inflexiuni bizantine'', pe care le întregesc atât albumul anunţat cât şi discul. Publicarea a fost realizată cu ajutorul financiar al Ministerului multiculturalismului din Canada.

Preţul albumului este de 15 dolari, iar al discului de 10 dolari, la care se adaogă taxele de expediţie. Atât albumul cât şi discul, pot fi comandate la ,,Le Pantenteux Inc.'' 975 Saint-André, Montreal P.Q. H2L 3G4 Canada. Tel. 514-288-0740.

*

,,Lucruri noi şi vechi''. Redactor Eugen Motz. Publisher Doru Motz. Revista are un caracter religios şi este foarte frumos tipărită, în Fairfax, Virginia (9304 Annapolis Ct., Fairfax, VA 22032). Dispunând de admirabile mijloace de cules litera, tipăreşte în română, rusă, poloneză, franceză, germană, spaniolă, portugheză, etc. Din rubrica ,,Răspundem cititorilor'', cităm această notă: ,,Cunoaşteţi şi alte persoane vorbitoare de limba română, care ar dori să primească revista *Lucruri vechi şi noi*? Atunci vă rugăm să ne trimiteţi adresele pentru a le-o expedia imediat''.

*

,,LIBERTATEA''. Redactor Niţă Nicolae. Reproduce articolul lui nae Ionescu ,,Naşterea'', alături de o frumoasă ilustrată în culori, reprezentând Naşterea lui Iisus. Revista face cu fiecare număr un pas înainte, atât sub aspect grafic, cât şi al conţinutului. În articolul ,,La icoană'', LIBERTATEA evocă sadicul asasinat din pădurea Tâncăbeşti (din timpul ,,liberalismului de tip clasic'' al dlui Vlad Georgescu), la 30 Noembrie 1938, când a fost asasinat Corneliu Codreanu şi alţii 13. În fine, reţinem articolul ,,Pseudo-istoria Românilor a dlui Vlad Georgescu'', semnat de d. Ovidiu Vuia, a cărui concluzie o cităm: ,,...printre lucrurile aduse de ei (emigranţii, nu exilaţii), cel mai important produs de export, cum o arată cartea dlui Vlad Georgescu, ar fi învăţătura marxist-leninistă prin aceasta joacă poate fără să-şi dea seama, rolul de ambasadori ai comunismului în lumea încă liberă''.

Viena

Conform unei ştiri publicată de un ziar vienez mai mult de 50 la sută din personalul diplomatic al aşa-numitelor ,,state socialiste'' lucrează direct sau indirect pentru serviciile de spionaj. (Kurier 1.12.1984).

Viena

La Viena circulă zvonul că fratele tiranului de la Bucureşti, Marin Ceauşescu, ar fi ameninţat pe fratele său că va cere azil politic în Austria dacă va fi rechemat la Bucureşti. Marin Ceauşescu este şeful misiunei comerciale din capitala Austriei. Misiunea comercială ar fi un centru de spionaj reserist.

(Kurier 6.12.1984)

Viena

Misiunea comercială cehoslovacă din capitala Austriei condusă de Premsyl Strugal, fratele primului ministru ceh, este un centru de spionaj. (Kurier 6.12.1984)

După cum se poate constata şi în Cehoslovacia, ca de obiceiu în toate statele socialiste, ,,nepotismul este la înălţime''. După cum Nicolae şi-a plasat toate rudele în posturi mari, aşa şi în Cehoslovacia.

Paris

Dumitru Aninoiu, reprezentantul diplomatic al României în capitala Franţei şi-a luat rămas bun dela ministerul de externe francez. Aninoiu este implicat în afacerile de spionaj din Franţa şi pleacă înainte de a fi expulzat.

(Kurier 6.12.1984).

Paris

În editura Jean-Claude Latté a apărut o lucrare cu un titlu semnificativ: ,,Bienvenue a l'armee rouge''. Autori: Pierre Antilogus şi Philippe Trétiack. Lucrarea poartă subtitlul: ,,Le 1er guide pratique du collabo''. Printre sfaturile ce se dau viitorilor colaboratori cu armata roşie notăm două foarte practice şi semnificative: 1. să-şi memoreze bine ziua când armatele roşii au intrat în Franţa, fiindcă această zi va fi caracterizată prin crime, jafuri şi violuri şi va fi declarată mai târziu ,,sărbătoare naţională, numită şi ziua eliberării'' şi 2. să nu se înscrie în partidul comunist înainte de sorirea sovieticilor. O carte necesară pentru toţi ,,idioţii utili''.

München

În traducere din limba engleză a apărut în editura ,,Scherz'' din München lucrarea lui John Barron ,,KGB-heute''. În original poartă titlul ,,KGB Today: The Hidden Hand'' şi a apărut în editura ,,The Reader's Digest Association''. În interval de numai câteva luni, cartea lui Barron a apărut în trei ediţii şi această înseamnă că lucrarea este de o mare importanţă şi de o mare actualitate. În anexe se găsesc numele tuturor spionilor sovietici expulzaţi din ţările libere şi organizaţiile auxiliare KGB-ului. S'a scris mult de rolul nefast al Naţiunilor Unite. Meritul lui Barron constă şi în faptul că dă numele ,,înalţilor funcţionari sovietici dela UNO, care lucrează pentru KGB, dar sunt plătiţi cu banii cotribuabilului american.

O carte care trebuie citită cu mare atenţie.

Bonn

Guvernul german a cerut la începutul lunei Noiembrie 1984 ca următorii diplomaţi reserişti să părăsească teritoriul german: Constantin Ciobanu, Ion Lupu, Ion Grecu, Dan Mihoc şi Ion Constantin. Diplomaţilor români li se impută că în loc de ,,activitate diplomatică'' s'ar fi ocupat cu acţiuni de spionaj. Ei ar fi organizat acţiuni teroriste contra unei refugiate din Köln, ar fi făcut planuri de atac contra postului de radio ,,Europa liberă'' şi că ar fi ,,primit ordin să

ducă viu sau mort un refugiat român din Germania în România''.

(Kölnische Rundschau 10.11.1984)

Liga ,,Anti-Ialta'' organizează la Köln între 18 şi 19 Mai 1985 un simpozion cu tema: ,,Dreptul la autodeterminare în lumina declaraţiilor dela Ialta. Perspective. Posibilităţi. Urmări.'' Adeziuni şi informaţii dela: Nicolae Paul, Adersstr. 45. Düsseldorf. Cheltuielile de deplasare, masa şi hotelul cad în sarcina participanţilor.

Preşedinte Dr. Victor Malcoci — Vicepreşedinte Dr. Paul Sinescu

Colectia Studii Romanesti ne trimite spre publicare o scrisoare primita la editura de la dl C. Vasiliu, New York:

Dragă domnule Golea,

Am primit *Transilvania* și *Basarabia si Bucovina* pe care ați avut amabilitatea de a mi le trimite cu atâta promptitudine.

Vă mulțumesc că mi le-ați trimis, vă mulțumesc că le-ați scris, vă felicit că le-ați publicat. Și nu numai din partea mea, ci mai ales pentru generațiile tinere, pentru românii care nu știu, nu ar avea de unde și cum să afle, să cunoască istoria neamului din ultimii 60-70 de ani așa cum a fost, nu așa cum e măsluită, falsificată de "media" de propagandă, de vânătorii electorali, de dușmanii noștrii de veacuri.

In 1940 ostaş fiind, m'am retras din Transilvania cu fruntea'n jos, cu ochii umezi de lacrimile de durere și rușine pentru pierderea fără luptă și pentru nedreptatea ce ni s'a făcut Țării și Neamului de cancelariile vestice.

In Dumineca aceea, când România fusese confruntată cu *Dictatul* de la Viena, comandantul aerodromului din Ciceu-Mihăești-Dej m'a ales pe mine să țin o conferință la Căminul Cultural din comună despre drepturile Românilor asupra Transilvaniei.

Cunoştinţele mele și tinerețea mea au pus documentare și căldură în prezentarea și motivarea drepturilor noastre milenare asupra Transilvaniei, moșie străbună; a datoriei noastre față de Neam și Țară, căci noi acolo am fost de la început, din negura vremilor. N'am venit din stepele Asiei.

Terminând, am trecut printr'un coridor de oameni mândri, hotărîți să-și apere glia, neamul, dreptatea, Țara, viața.

După câteva ore numai am primit ordin să evacuăm și în noaptea aceea au venit flăcăii satului la unitate să ne întrebe: Unde vă duceți? De ce plecați? Mi-au cerut arme și muniții să-și apere singuri Țara, dacă armata lor îi părăsește. Erau trădați, părăsiți, dar era Neamul care vorbea din fundul veacurilor prin acești tineri.

Se repeta istoria de la 271.

Rușinat de mine, dar mândru de ei, i-am îmbrățișat frățește și le-am spus să fie cuminți și să aștepte, că ne vom întoarce.

Am trecut apoi în fruntea coloanei printr'un alt coridor de drapele tricolore îndoliate, ridicate la porțile tuturor caselor din satele spre Dej și Cluj.

Apoi mai târziu, așa cum bine știți, ne-am bătut în Est și Vest. Mișelia comisă cu Transilvania s'a reparat, dar s'a menținut în Basarabia și Bucovina.

Studiile Dvs. sunt o replică, două perechi de palme documentate academic pe obrazul celor ce le-au provocat. Or fi simțit Dnii Lukacs și Moynihan usturimea lor?

Moldovean din naștere, port în inimă și'n minte pe toți Românii, ori unde ar fi, dar mă doare mai ales de cei aflați sub stăpânire străină, fie dincolo, fie dincoace de Prut.

Ați cheltuit timp, ați pus strădanie și bani, dar v'ați făcut datoria față de Neam, față de cei ce nu pot vorbi, ci numai să rabde și să aștepte ziua izbăvirii care va veni.

V'ați făcut datoria și față de generațiile viitoare, căci dacă noi ne-om duce în Lumea Liniștii și a Marei Tăceri, urmașii noștrii vor afla prin strădania Dvs și a celor cari ca și Dvs lucrează neobosiți pentru a-i face să știe ce a fost, ce este, cine sunt ei și care-i datoria lor, sfânta lor datorie.

V'aș fi îndatorat dacă mă veți socoti printre cei doritori să aibă și viitoarele Dvs publicații, să le adaog celor ce le am și să le las urmașilor nostrii, ai tuturor.

Al Dvs cu cele mai bune sentimente, C. Vasiliu.

♦ ♦ ♦

Expoziția lui Gigi Arămescu. Biblioteca Publică a orașului Coral Gables – orașul artiștilor și al literaților – a deschis o expoziție cu tablourile și desenele lui Gigi Arămescu într'una din sălile somptuoasei clădiri ce-i stă la dispoziție. Expoziția s'a deschis cu invitații trimise de *Miami-Dade Public Library System.*

La deschidere, cu o recepție pentru artiști, au venit cca 200 persoane, cărora le-a stat la dispoziție un bufet oferit de bibliotecă. Cam toți participanții se cunoșteau între ei și erau în termeni familiari cu Gigi, o notă de larga apreciere de care se bucură artista noastră.

In invitație se spune:

Născută la Galați, România, a făcut studii la Grenoble și New York.

Expozitii: Lowe Museum, University of Miami; Clemmer Gallery, Coconut Grove, Florida; Miami Museum of Modern Art, Miami; Fort Lauderdale Museum of Fine Arts, Fort Lauderdale, Florida; Norton National Gallery of Art, Bucharest.

Colectii de tablouri permanent expuse sunt indicate la Lowe Museum, Clemmer Gallery, Miami Museum of Modern Art, Museum of Fine Arts Fort Lauderdale, Norton Museum West Palm Beach, Peabody College, Nashville, Tennessee, și în diferite musee din Franța, Argentina, Venezuela și România.

O rezidentă a orașului Miami de 33 de ani, Gigi Arămescu împrumută multe din temele sale din colorata moștenire a țării de naștere. Operele ei ocupă un loc important în arta abstractă din sudul Floridei. Atât dna Arămescu cât și fratele ei Constantin Arărămescu sunt reprezentați în multe colecții permanente pe întinsul globului.

Expuse sunt 12 tablouri în ulei, 19 desene și 3 sculpturi ale lui C. Arămescu.

Corespondent.

♦ ♦ ♦

DRAPELUL ROŞU NU E ÎN PERICOL

Extras şi tradus din ,,JORNAL DO BRASIL'' din 1/10/84 — Rio de Janeiro

Prin fâlfâiala drapelelor roşii (ale URSS-ului) la întrunirile din piaţa publică ale Opoziţiei, comuniştii urmăresc cu persistenţă să aţîţe represiunea militară. Extrema stângă luptă fără răgaz să provoace convulsiune socială. N'o interesează normalizarea decât în măsura în care poate ajuta să aducă anarhia în politică. Scopul comunismului în America Latină e de a aţâţa continu spiritele, pentru a crea o situaţie favorabilă revoluţiei sociale şi prin asta să atragă intervenţii militare străine.

USA şi URSS se feresc de ciocniri directe — cu toată oratoria războinică a respectivilor lideri — pentru a scăpa de nevoia de a ajunge la războiul nuclear. Acţiunea revoluţionarilor şi teroriştilor în general se aprinde cu toată forţa tocmai din cauza asta. Luptele periferice între cele două blocuri tind a se intensifica. Un lider comunist local a declarat recent că va ridica ,,drapele albastre la întrunirile politice din piaţa publică, dacă nu va mai putea rămâne cu cele roşii.'' Această atitudine ce pare stupidă este explicabilă. Comuniştii nu-şi pot permite să îngăduie ca procesul de recucerire a legalităţii să se petreacă fără salturi.

Democraţii sunt cei ce trebuie să se preocupe şi să se indigneze de prezenţa provocatorilor în întrunirile politice de masse. Guvernul îi priveşte cu satisfacţie, pentru că ajută pe aceia ce vor să menţină ,,statu-quo''-ul. În acest moment al istoriei noastre, stânga negativă şi coloneii jacobini sunt, în ochii acelora ce sunt favorizaţi de regim, ,,tutti buona gente'', din cea mai bună obârşie totalitară, retrogradă.

Aversiunea Brasiliei (capitala ţării — n.t.) faţă de fâlfâirea drapelelor roşii la întrunirile politice din piaţa publică e falsă. Guvernul Dlui J. Figueiredo combate stânga ,,en detail'' şi o susţine ,,en gros''. Mult mai eficace subversiv, decât ,,show-ul de zdrenţe roşii în piaţa publică este înteţirea statizărilor care obligă Erariul Naţional să lanseze pe piaţă obligaţii publice cu dobândă de *unu la sută pe zi* şi obligă entităţile financiare particulare să investească aproape toţi banii lor în aceste hârtii ale guvernului. Combinaţia acestor două ,,ukas''-uri ale Consiliului Monetar seacă ultimele izvoare de finanţare a întreprinderilor particulare, cu efecte mai subversive decât defilarea băieţilor ,,îndoctrinaţi'' de ,,teologia libertăţii''. Pomparea neîntreruptă a banilor particularilor către finanţele Companiilor de Stat, unde huzuresc de bine, fiii şi curtezanele NOMENCLATUREI, crează tumulturi. Implacabila agresiune a Statului contra Naţiunei, prin toate mijloacele şi ascunzişurile ce stau la îndemâna guvernanţilor, turbură în modul cel mai înalt ordinea publică.

Ce sa mai zicem însă de ,,politica externă independentă'' a Ministerului nostru de Externe. Presupusa lui ,,lume a treia'' este versiunea ,,spaniogheză'' (spaniolă şi portugheză) á opticei antiimperialiste a leninismului (vezi ,,Imperialismul, ultima etapă a capitalismului'' de Lenin). Tema e o enumerare de dogme marxiste anticapitaliste, infectate de virusul luptei de clasă. Ori, imperialismul, de acord cu definiţia lui Raymond Aron în ultima sa carte (Les dernìres annēs du siècle, pag. 53) ,,implică în ocuparea sau dominarea unui Stat sau a unei colectivităţi, a unei ţări, de un Stat străin''. Imperialistă aşadar e invazia sovietică a Afganistanului şi ocuparea de către partidele comuniste — a cincea coloană a Moscovei — a ţărilor din Europa Centrală.

,,Bărboşii'' dresaţi de P.C. — aş vrea să-i văd de dimineaţă, în faţa oglinzii, încercând să imite figura lui Lenin, a lui Trotski, a lui Bukarin, a lui Kamenev şi a altor păroşi lideri roşii — acei ,,bărboşi'' aplaudaţi de opoziţie, se dedică aţâţării rivalităţilor între Nord şi Sud şi în a ajuta regimurile tribale marxizante africane. Nici nu iau notă de Veto-ul imperialiştilor Ruşi contra dorinţelor guvernelor, dar mai ales popoarelor din Europa Occidentală. Nici nu vor să audă de intervenţia militară sovietică în Ungaria, în 1956; în Cehoslovacia, în 1968; în Polonia, pentru a instaura un regim de dictatură militară, în 1981; şi în fine, acum câteva luni, de interzicerea şefilor Guvernului Germaniei Orientale şi a Bulgariei de a vizita capitala Germaniei Occidentale. ,,Dretul'' de întâietate a URSS-ului asupra sateliţilor, exprimat în ,,doctrina Brejnev'', nu e considerat imperialist de către ,,Pimpineli brasilienses''. Dar, când Reagan a trimes o patrulă navală să pună pe fugă cubanii, cehii şi bulgarii ce cuceriseră Granada, insulă situată la câţiva Kilometri de graniţa noastră din nord, s'a dat de ceasul morţii ,,presidium''-ul diplomaţiei marxizante braziliene.

Foarte subversiv e, în fine, gradul de politicianizare a militarilor din Consiliul de Siguranţă, autorii proiectului de statizare a informaticei. Aceşti indivizi vor să părăsească funcţia de apărători ai Naţiunii — care le compete — în locul aceleia de conducători, fără mandat, natural. Episodiul exprimă o atitudine revoluţionară de netolerat. Dece? Răspunsul ne e dat de Profesorul Maurice-Pierre Roy în tratatul său asupra ,,Les Regimes Politiques du Tiers Monde'': — ,,Când Armata dă veto-ul său unui lider sau partidului partidului lui, conflictul nu se rezolvă de pe o zi pe alta. Animozitatea între Armată şi civilii atinşi de veto continuă şi se întăreşte, pentru că cei ce au participat la lovitura de stat originară au motive să creadă că vor pierde cel puţin situaţia ce deţineau, şi poate chiar mai mult, dacă partidul exclus ajunge la putere. În aceste împrejurări, restaurarea practicelor constituţionale devine extrem de dificilă.''

Mult mai tulburătoare decât drapelele roşii, cum am văzut, e politicianizarea claselor militare. Patriotismul militarilor politicianizaţi devine un patriotism condiţional, secundar şi chiar limitat în timp, adică, perioadei în care pot exercita puterea în mod discreţionar. Comuniştii ştiu asta. Nu ezită să se alieze adversarilor de ieri — până şi călăilor — dacă, prin acest mijloc, ar putea avansa un pas în expansiunea imperiului marxist.

Otàvio Tirso deAndrade — Jurnalist

#

#

FEMME DE TRANSYLVANIE

Curierul

Intrucât nimeni din redacţia revistei CURIERUL nu cunoaşte textul studiului domnului profesor STAN M. POPESCU "Autopsia democraţiei. Un studiu al antireligiei", apărut în Argentina, la Buenos Aires în limba spaniolă, reproducem un articol apărut în revista UNIREA din Ianuarie 1985 (vol.36, no.1). Sperăm că pentru numărul următor al revistei noastre să avem cronica unui specialist.

STAN M. POPESCU:
"Autopsia democraţiei. Un studiu al antireligiei."
Editorial Euthymia. Buenos Aires, 1984, 500 pagini.

Nenumăretele încercări ale Satanei de a înlocui legile divine cu cele "omeneşti," prin mijlocirea emisarilor lui pe pământ, le prezintă profesorul universitar S. J. Popescu, în această valoroasă carte a sa, în modul cel mai ştiinţific, critic şi obiectiv. Cele 25 capitole cari analizează bancarota democraţiei ateniene şi desintegrarea democraţiei moderne (care după autor ar fi început prin 1880), sunt de o claritate impresionantă. Deaceea, după citirea conţinutului cărţii, lectorul rămâne cu impresia că a descoperit noi orizonturi în înţelegerea anumitor evenimente istorice, cel puţin al celor mai importante, pe care le trăim în timpurile noastre atât de agitate şi anti-religioase. Fie evenimente cauzate de lumea iadului comunist, fie provocate de corupţia liberalismului, la fel de egoist şi materialist în esenţă, ce are loc în lumea zisă "occidentală."

Nu-ţi vine să crezi că, decenii întregi, lumea s'a alimentat numai cu interpretările istorice şi cu părerile psicologice şi sociologice ale unor autori — interesaţi în prezentarea distorsionată şi tendenţioasă a trecutului — cu scopul de a desprestigia şi descalifica valorile culturii creştine şi religioase în general. Intr'adevăr, opera diabolică a minciunii şi a răstălmăcirii sau negării adevărului a reuşit pe deplin, să producă o confuzie, nu numai între creştini ci şi între necreştini, eliminând, în parte, adevărurile eterne şi substituindu-le cu duhul ateismului materialist şi al laicismului de tot felul.

Citind acest preţios volum, "Autopsia democraţiei," de Popescu, — autor bine cunoscut prin publicarea altor studii de natură politică sau filosofică — şi cunoscând citaţiile, niciodată menţionate de către autorii anteriori (în special cele ale lui Tucidites, Herodot, Isocrate, Xenofonte şi Euripide), precum şi interpretările actuale ale filosofilor ce se ocupă de sensul istoriei şi natura societăţii, — cititorul vede clar şi profund care sunt intenţiile şi tendinţele aşa numiţilor "strategoi autokrator" (adică a dirigenţilor partidelor politice), care servesc iraţionalitatea *massei-vulgului,* servindu-se de cea mai infamă demagogie pentru a înşela şi a surprinde buna credinţă a cetăţenilor. Evident, pescuitul se practică mai uşor în "ape tulburi!"

Foarte interesante sunt argumentele lui Popescu, cu privire la confabularea tacită, organizată de forţele satanice ale lui Leviathan, cu scopul de a dispreţui şi descredita tot ce stă în serviciul lui Cristos şi mai ales de a răsuci şi deforma normele morale şi dogmele creştine, cu ţinta evidentă de a provoca, anarhie, confuzie si chaos, introducând ne-religia, corupţia, ateismul, cu toate consecinţele lor în viaţa personală şi socială. Prin această vulgară demagogie democratică, se dezintegrează persoana, omul şi societatea, împreună cu toate valorile omeneşti şi creştineşti.

Felicităm pe profesorul universitar Stan M. Popescu, pentru preţiosul studiu, politic şi filosofic ce ni-l prezintă, profund creştin şi uman, şi-i dorim tot succesul la care valoarea cărţii îi dă tot dreptul şi sperăm să-l aibă, căci ne face cinste tuturor românilor, fiind un adevărat aport pentru triumful adevărului şi al valorilor eterne.

I.D.